

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Γ. ΜΑΝΟΥΣΟΣ

Ἐκαστον φύλλον παράδες 20

ΛΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ :

ΚΟΥΡΣΟΥΜ ΧΑΝ, ΑΡΙΘ. 3

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἔτησίᾳ	ἐν Κωνσταντινουπόλει	Γρ.	30
>	> ταῖς Ἐπαρχίαις	>	40
>	> τῷ Ἐξωτερικῷ	Φρ.	10

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ

Ὁ ἐγγράφων ἓνα συνδρομητὴν, προπληρώνοντα τὴν συνδρομὴν αὐτοῦ λαμβάνει δωρεὰν ἑκατὸν ἐπισκεπτήρια.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ :

- Α. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΟΥ: Τὸ μεγαλεῖον τῆς φύσεως.
- Ν. ΑΜΟΥΡΓΙΑΝΟΥ: Ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ Ἀροκούρ. (ποίημα).
- ΑΡ. ΚΟΡΑΚΑ: Τὸ ψυχοπαῖδι. (διήγημα).
- ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΓΚΟΓΚΟΛ: Ὁ Μανδύας (διήγημα, συνέχεια).
- ΥΠΑΤΙΑΣ: Ἐκεῖ . . . (ποίημα).
- ΗΡ. ΠΙΝΤΖΑ: Πλατωνικός. (Κομωδία, συνέχεια).
- ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ: Μαργαρίτα Στέφα. (Μυθιστόρημα, συνέχεια).
- ΛΑΜΠΡΟΥ ΓΕΩΡΓΙΤΣΗ: Ἀερολογήματα. (χρονογράφημα).

Ὀλιγόστιχα, ἀστεῖα, αἰνίγματα καὶ προβλήματα, ἀλληλογραφία.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Ἀπὸ τὰς θαλασσοδαρμένας ἀκτὰς τῆς χειρωμένης Χάλκης ὅπου βασιλεύει ἡ μυστικοπάθεια ἐκείνη τῆς φύσεως, ἡ ὁποία ἀπορροφᾷ κάθε ἄλλην σκέψιν καὶ σὲ μαγεύει εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ποῦ νὰ μὴν ἠμπορῆς, ὅσον φιλόσοφος καὶ ἂν εἶσαι νὰ τὴν ἀναλύσῃς εἰς τὰ ἀποτελοῦντα αὐτὴν στοιχεῖα, παρακολοῦθῶ μὲ ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου.

Ἐνας ποιητὴς εἰς τὴν θέσιν τοῦ ὑποφαινομένου, ἐὰν τοῦ ἤρθετο ἡ ἰδέα νὰ γράψῃ καὶ διὰ τὸ ὑπέροχον αὐτὸ φαινόμενον, ἐξάπαντος θὰ μᾶς ἀράδιαζε ἓνα σωρὸ λέξεων, δίκωρον βαφικῶν οὐσιῶν, διὰ νὰ μᾶς τὸ ζωγραφίσῃ μὲ χρώματα, ὅσον τὸ δυνατόν, ὅμοια μὲ αὐτὰ ποῦ σκορπίζει μὲ τόσην σπατάλην τὸ φωτοβόλον ἄστρον τῆς ἡμέρας. Ὁ αὐτουργὸς ὅμως τοῦ παρόντος δημοσιεύματος, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν μικρὰν μαρίαν νὰ φιλοσοφῇ καὶ διὰ κάθε φύλλον πῆδημα καὶ νὰ ζητῇ εἰς κάθε πρῶγμα τὸ τί εἶναι καὶ τὸ διατί εἶναι, συσχετίζων αὐτὸ μὲ ἄλλα, κατέληξεν εἰς ἓνα πολὺν βλάσφημον καὶ ἐγγληματικὸν συμπέρασμα.

Μέσα εἰς τὰ πλούσια χρώματα, τὰ ὁποῖα ὁ ἥλιος σκορπᾷ ἐπάνω εἰς τὰ ἤρημα καὶ βαθεῖα νερὰ τῆς θαλάσσης τὴν στιγμὴν ποῦ κáμνει τὸ συνειδησιμὸν μακροβουῦ του, ἀνεκάλυψα τὰ πρῶτα αἴτια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα παρήχθησαν καὶ ἀνεπτύχθησαν ἡ πολυτέλεια, ἡ ἀκολασία καὶ ἡ χλιδὴ εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου.

Μὴ γελᾶτε! εἶναι μία ἀλήθεια, ἡ ὁποία ἠμπορεῖ μὲν νὰ εἶναι ἐκκεντρικὴ, ἔχει ὅμως βάσιν λογικὴν κατὰ τὴν ἀτομικὴν μου ἀντίληψιν καὶ ἰδοὺ πῶς: Ὅλοι μας γνωρίζομεν κατὰ τρόπον ἀναμφισβήτητον ὅτι ὁ ἀνθρώπος μιμεῖται ἀπόδειξις, τὸ παιδί τὸ ὁποῖον εἰς ὅλας του τὰς κινήσεις ὀδηγεῖται ὄχι μόνον ἀπὸ τὰ ὄργανικὰ ὄντα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀνόργανον φύσιν.

Αιτι λοιπόν να μη παραδεχθῶμεν ότι, όταν ο άνθρωπος διέτρεχε την περίοδο της πρωτογόνου αυτού οργανικής καταστάσεως ἐμμετέτο ἀποκλειστικῶς τὴν περιβάλλουσαν αὐτὸν φύσιν, ἢ ὁποία τῷ παρῴχεν τὰ ζωηροτέρας ἐντυπώσεις.

Ἀφοῦ ἐστρεφετο τοῦ πνεύματος, ὑπὸ τὴν σημερινὴν του ἔννοιαν, ἔζη μόνον μετὰ τὰς αἰσθήσεις μετὰ τὴν στοιχειώδη αὐτῶν λειτουργίαν· ἐπειδὴ δὲ αἱ ἐσωτερικαὶ δυνάμεις δὲν ἦσαν εἰς θέσιν ν' ἀντιδράσουν ἐν τῇ μορφώσει τοῦ οργανισμοῦ του, καθ' ὅσον αὐταὶ ἐμορφώθησαν καὶ ἀνετιτύθησαν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐξωτερικῶν ἐπιδράσεων, διὰ τοῦτο ἢ περιβάλλουσα αὐτὸν φύσις ἐπῆρξεν ἀπόλυτος ρυθμιστὴς τῶν κινήσεων του εἰς τὴν ἀρχέγονον αὐτοῦ κατάστασιν. Τὸν ἐπροέκισε πρῶτον μετὰ τοὺς δύο ἠλεκτρικοὺς φανούς, τοὺς ὁποίους ὀνομάζομεν ὀφθαλμούς· ἢ βάσις τῶν δύο αὐτῶν ὀργάνων εἶναι τὸ φῶς· τὸ δὲ φῶς μετὰ τὴν κρῖσιν καὶ μεταφορικῆν του ἔννοιαν εἶναι ἢ βάσις τῶν πνευματικῶν του προόδων.

Μετὰ τὰς δύο φωτογραφικὰς αὐτὰς συσκευὰς ἔχυσε εἰς τοὺς σκοτεινοὺς θαλάμους, τὸ φῶς τοῦ ἡλίου τῆς πότε ὑπὸ μορφὴν κανονικῶν γραμμῶν, πότε ὑπὸ μορφὴν κυμάτων καὶ πότε ὑπὸ μορφὴν φαντασμαγορικῶν ἀποχρώσεων. Αἱ φωτογραφικαὶ αὐταὶ τῆς φύσεως εἰκόνες ἐπῆρξαν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας μία πινακοθήκη τοῦ ἐγκεφάλου, ἢ ὁποία ἀνὰ πᾶσαν σιγμὴν ἐπιλουτίζετο καὶ ἀπέκτα ποικιλίαν. Ἄν ἐπῆρξεν ὅμως οὔτε ὁ κριτικὸς ὁ δυνάμενος νὰ ἐκτιμῆσῃ τὴν σημασίαν των, οὔτε ὁ ζωγράφος ὁ δυνάμενος νὰ τὴν ἀπαρραστήσῃ ἐπάνω εἰς μίαν πλάκα, ἐπάνω εἰς ἓνα ὄφρασμα, ἐπάνω εἰς ἓνα χαρτί· καὶ τοῦτο διότι ὁ ἄνθρωπος τότε ἦτο μία μηχανὴ ἐδέχετο τὰς ἐντυπώσεις ἀσυνειδήτως, ὅπως σήμερον τὰς δέχεται μία φωτογραφικὴ μηχανή.

Ὅταν ὅμως ἀργότερον, κατόπιν ἀπείρου χρόνου ἐξελίξεως, ἢ φύσις ὁμοιωμένη καὶ ἐξ ἄλλων ἀγνώστων αἰτίων κατὰ τρόπον περιπετειώδη ἀνέπτυξε ἐν αὐτῷ τὴν δύναμιν τῆς συνειδητῆς παρατηρήσεως, δηλ. τὰς τρεῖς ψυχολογικὰς δυνάμεις, τὴν παρατήρησιν, τὴν ἀντίληψιν καὶ τὴν κρίσιν τῶν ὁποίων ὁ συνεκτικὸς δεσμὸς καὶ ὁ τρόπος τῆς ἀλληλουχίας λέγεται συνείδησις, ἢ δὲ κινήσις δυνάμεις θέλησις, ὅταν ἐμῶρφωσεν ἐν αὐτῷ νεῦρα καὶ μῦς, τότε ἢ παιθητικὴ αὐτοῦ κατάστασις μετεβλήθη εἰς ἐνεργητικὴν, καὶ σχετικῶς ἀνεξάρτητον ἀπὸ τὴν φύσιν.

Ἐκτοτε ἔγινε ζωγράφος· ἤρξατο νὰ ἀναπαριστᾷ πᾶν ὅ,τι εἶχεν ἀποθηκευμένον. Τὰς εἰκόνας αὐτὰς τῆς φύσεως ἐμιμήθη διὰ νὰ κάμῃ ἐνδύματα χρυσοκεντημένα καὶ λαμποχοποῦντα, νὰ διακοσμῇ τὰς αἰθούσας, αἱ ὁποῖα ἔπλεον εἰς τὰ μεταξωτὰ τοῦ θαμβόνου τὰ μάτια, νὰ κατασκευάζῃ ἔπιπλα μετὰ σιελπνότητι φυσικῆν καὶ ἐπίκτητον, δάπεδα μετὰ μύρμαρα ἀπαστοράπτοντα· τέλος πάντων εἶπετέ μοι ἔστω καὶ ἐν ἀντικείμενον πολυτελείας, τὸ ὁποῖον νὰ μὴν ἔχη ὡς βᾶσιν τῆς ἀξίας του

τὴν φαντασμαγορικὴν λάμψιν του. Οἱ μεγάλοι φιλόσοφοι μᾶς εἶπον ὅτι ὁ στολισμὸς προηγήθη τῆς ἐνδυμασίας· τὸ ὑπεστήριξε δὲ καὶ ὁ πολὺς Σπένσερ· μᾶς εἶπον καὶ τὸ διατί· δηλ. ἢ διὰ νὰ προσελκύωνται διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀναπόσπαστος ἀπὸ τὸ φῶς, τὰ δύο ἡμίση τοῦ ἀνθρώπου, τὰ ὁποῖα δὲν γνωρίζομεν διατί ἐχώρισεν ἢ φύσις, ἢ διὰ νὰ ἐπιβάλλωνται τὰ ἄτομα καὶ ἐπιδράσουν τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου πρὸς κατίσχυσιν εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ὑπάρξεως διὰ στολισμοῦ θαμβόνοντος τὴν ὄρασιν τοῦ ἐχθροῦ.

Ἄν μᾶς καθώρισαν ὅμως τὸ πρωτότυπον ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου ὁ ἄνθρωπος ἀνέπτυξε τὰ καλλιτεχνικὰ του ὄπλα.

Νομίζομεν ὅτι ἐπλησίασαμεν ἀρχεῖα εἰς τὰ αἷτια τῆς φωτοεπιδείξεως τοῦ ἀνθρώπου διὰ τῶν ἐπιχειρημάτων τὰ ὁποῖα προετάξαμεν μετὰ ἀρχετὴν δόσιν θρασυτήτος.

Ἄλλως τε καὶ σήμερον ἀκόμη ἢ φωτοσπατάλη ἀποτελεῖ τὴν χαρακτηριστικωτέραν ἐκδήλωσιν τῆς χαρᾶς μας κατὰ τὰς ἐορτὰς καὶ πανηγύρεις, ὁπότε τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς καὶ τὸ πυροτέχνημα εἶναι ἢ ψυχὴ αὐτῶν. Ἡ φωτοπλήμμυρα τῆς φύσεως ἐνέπνευσε καὶ εἰς τοὺς τυράννους τῆς μυθολογικῆς ἐποχῆς, τὰ βασιλόπουλα τῆς Χαλιμάς, τοὺς ἐψηλοὺς κατοίκους τοῦ Ὀλύμπου, τοὺς θεοεικέλους ἥρωας τοῦ Ὀμήρου τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ περιβάλλωνται μετὰ στολὰς καὶ κοσμήματα φωτοβόλα, τὸ ἕλικὸν τῶν ὁποίων κατέστη κατόπιν πολύτιμον. Καὶ τοιοῦτοτρόπως βλέπει κανεὶς τοὺς μεταγενεστέρους βασιλεῖς ἄλλους νὰ συγκεντρώνουν εἰς τὰ ἀνάκτορά των ὅλην τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἰκμάδα τῶν ὑπηκόων των, ἄλλους νὰ οἰκοδομοῦν μεγαλοπρεπεῖς ναοὺς, καὶ μνημεῖα πλούτου καὶ τέχνης ἀκτινοβολούσης καὶ νὰ σοῦ λέγουν πομπωδῶς ὅτι ἐπηρεοῦν τὴν τέχνην καὶ τὸν Θεόν, τὸν ὁποῖον καὶ αὐτὸν ἐκόντα ἄζοντα καὶ παρὰ τὰς αὐστηρὰς διατάξεις τοῦ Ἐὐαγγελίου παρέσυραν εἰς τὴν χλιδὴν, ἐνῶ οἱ ὑπῆκοοί των ἐνήστεον μέχρι θανάτου.

Μήπως καὶ διὰ τὰ ἀρώματα εἰς τὸν μυροβόλον βωμόν, διὰ τὰ ὁποῖα θυσιάζομεν τόσα χρήματα δὲν ἐμιμήθημεν τὴν φύσιν, ἢ ὁποία διὰ καθὲ ἰδιότητι τῆς ἐδημιούργησεν ἐκ τοῦ μηδενὸς καὶ ἀνὰ μίαν αἰσθησιν διὰ νὰ λάβωμεν μέρος εἰς τὴν κοραιπάλην τῆς; Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ μάλιστα τὴν ἀφήκαμεν πολὺ πίσω, ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν διαφορὰν τῆς δεξυτήτος τῶν ἀρωμάτων, τὰ ὁποῖα αὐτὴ κατ' ἐνθεῖαν μᾶς προμηθεύει καὶ τῶν χημικῶν ὑγρῶν τὰ ὁποῖα ὁ ἄνθρωπος ἐνέκλεισεν εἰς τὰ φιαλίδια διὰ νὰ κάμῃ τὸ καθημερινὸν μυρολόουτρον.

Μήπως καὶ τὴν τραχύτητα τοῦ χαρακτηρῶς μας καὶ τὸ κτηνώδες τοῦ ἀνθρώπου κατὰ Ζολὰ δὲν ὀφείλομεν εἰς τὴν περιβάλλουσαν ἡμᾶς φύσιν; Ἐὰν αὐτὴ δὲν ἦτο τραχεῖα καὶ μᾶς παρῴχετο τὴν τροφήν μας μετὰ ὀλιγωτέρας ἐναντιώσεως, βεβαίως ὁ ἀγὼν μας θὰ ἦτο ὀλιγωτέρον λυσσώδης καὶ αἱ διαθέσεις μεταξὺ ἀτόμων μᾶς φυλῆς, ἐνὸς γένους, ἐνὸς εἴδους, μᾶς ποικιλίας

εἰδῶν, φιλειργητικώτεροι. Καὶ τώρα, φίλιται ἀναγνώσται, μεταξὺ τῶν ὁποίων βεβαίως δὲν λείπουν καὶ οἱ καλλιτέχναι, ὅπως τὰ μανιτάρια, συγκροῦνται τὰς καλλιτεχνικὰς ὀφειλάς τῆς φύσεως πρὸς τὰ δεινά, τῶν ὁποίων εἶναι πηγὴ ἀκένωτος διὰ νὰ ἐμνήσῃτε καὶ πάλιν τὸ αἰῶνιον αὐτῆς κάλλος καὶ μεγαλεῖον, διότι συνειδήσατε νὰ τὸ κάμῃτε καὶ διότι τοῦ ταρτοῦφου αὐτοῦ βλέπετε μόνον τὴν ἐπιφάνειαν εἰς τὴν ὁποίαν... ἐμβαδύνετε καὶ ὄχι τὸ βάθος, εἰς τὸ ὁποῖον πελαγώνετε καὶ τυφλώνεσθε...

Χάλκη

Δημ. Γ. Χριστοφορίδης.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΑΡΟΚΟΥΡ

Στὴ Σαφῶ μου

Οἱ στίχοι οἱ ὁμορφότεροι εἶναι ὅσοι δὲ γραφτικῶν
Ἦνερον ἄνθια ποῦ ἢ ψυχὴ ρούφηξε ἰαρομά τους
Τοῦ ἄπειρου ἀλαλαμπή, χαμόγελο ὀπτασίας
Τοῦ κάμπου τὸ ψιθύρισμα ποῦ ἀκοῦν τὰ κορφοβούνια.

Τὴν ἀνεξήγητη ἔκτασι, μυστηριακὴ ἐξορία
Ἐδέμ, περβόλι ἄγιο ποιήματα στοιχειώνουν.
Τῆς τέχνης τὸ ἀμάρτημα ἐκεῖ ποτὲ δὲ μπῆκε
Μὰ νὰ τὰ διῆς σὺ δύνεσαι κάποτε ἂν μετὰ ἀγαπήσης.

Κάποια βραδιὰ τὸ πνεῦμα μας ἢ ἀγάπη ποῦ θὰ σμίξῃ
Σιωπῆ, μιὰ σιωπὴ ποῦ γλυκοαποσταίνει,
Ἐλα καὶ γύρε τὴν ψυχὴ ἀπάνω στὴν ψυχὴ μου
Καὶ στίχους ἐκεῖ διάβασε, ποῦ δὲν τοὺς ἔχω γράψει.

Ν. Ἀμουργιανός.

ΤΟ ΨΥΧΟΠΑΙΔΙ

Ὁ ὄνειροπόλος Ἰούλιος εἶχε στεφανωθῆ μετὰ τὴν ἐκλεκτικὴν του, μὰ ὁ Θεὸς δὲ θέλησε νὰ ἐδλογίσῃ μαζί μετὰ τὰ στέφανά τους καὶ τὰ ὄνειρα, ποῦχε κάνει γιὰ τὴν οἰκογένειά του. Κάποια φυσιογνωμικὴ ἔλλειψη ἢ αὐτοῦ ἢ τῆς γυναίκας του εἶπε τὸν γάμο τους στείρο καὶ μιὰ μελαγχολία πῆγε καὶ ἔστησε λιημέρι πάνω στὸ μεγάλο μέτωπο τοῦ Ἰουλίου. Τὸ σπέρμα τους, συλλογίζονταν, τὸ ἀγνό, ποῦ εἶχε δημιουργήσῃ ὀλόκληρη πατριαρχία σώζοντας τὸ οἰκογενειακὸ ὄνομα, τώρα καταδικάζονταν σὲ θάνατο, ὅπως καὶ τ' ὄνομά τους.

Ὁ πατέρας του, ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια καὶ δὲν ἔβλεπε στὰ γόνατά του ἔγγονο, τόσο τὸν βάραινε ἢ λύπη καὶ μάλιστα, ποῦ ὁ Ἰούλιος ἦταν τὸ μόνον του ἀρσενικὸ παιδί, ποῦ κληρονομοῦσε τ' ὄνομά του. Καὶ μ' ὄλη του τὴ λύπη πάντα ἔλειψε στὸ Θεό, ποῦ τὸν λάτρευε πολὺ, καὶ συχνὰ πυκνὰ τὸν παρακαλοῦσε καὶ ἄναφτε

κεριὰ ἴσια μετὰ τὸ ἀνάστημα μοροῦ παιδιοῦ νὰ ἐπαγαλάβῃ τὸ θαῦμα πῶγενε στὸν Ζαχαρία καὶ τὴν Ἐλισάβετ. Καὶ μ' αὐτὴν τὴν ἐλπίδα δὲν ἔφηνε τὸν γιό του νὰ υἱοθετήσῃ κανένα ὄρφανό, ὅσο ποῦ πέθανε μετὰ πίκρα μεγάλη καὶ μετὰ παράπονο, ποῦ ὁ Θεὸς δὲν τὸν ἄκουγε.

Ἄμα πέθανε ὁ γέρος—ἢ γιὰ τὸν ἦταν πολὺ πρὶν πεθαμένη, τὸ νέο ἀντρογόνο βλέποντας τὴν καταδίχη του ἀποφάσισε νὰ πάρῃ ἓνα μικρὸ ὀλόρφανο καὶ νὰ τὸ κάμῃ παιδί του, δίνοντάς του καὶ τὸ πατριαρχικὸ ὄνομα.

Ὅπως τ' ἀποφάσισε, τῶκανε.

Ἡ λαχτάρα καὶ τῶν δυὸ γιὰ παιδί τοὺς ἔκανε νὰ τ' ἀγαπήσουν μ' ἀγάπη, ποῦ οὔτε σὲ γονεῖς οὔτε σ' ἐραστὰς ἀπαντιέται.

Ἐντυχισμένο παιδί. Ὅταν θὰ γεννήθηκε μέσα στὴ φτώχεια, στὴν κακομοιριά καὶ στὸ θάνατο, κάποια νεορῶδα θὰ τὸ εἶχε ἀρπάξει στὴν ἀγκαλιά της καὶ φιλιόντας τὸ γλυκὰ γλυκὰ τοῦ ἔδωσε μοῖρα χρυσῆ. Τὸ προσωπάκι του μέσα στὶς ταρτέλες καὶ τὰ μεταξωτὰ ἔδειχνε εἰκόνα ἀγγέλου, ποῦ παραπλανήθηκε στὶς στοράτες τ' οὐρανοῦ καὶ ἔπεσε στὸν κόσμον.

Ἡ ἀνάπτυξη τοῦ παιδιοῦ ἄρχισε μετὰ ὄλους τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Ὁ πατέρας του—καὶ ἀξίζει στὸν Ἰούλιο τὸ ὄνομα αὐτό, ὅπως καὶ τῆς μητέρας στὴ γυναῖκα του—ἐπέβλεπε τόσο στὴ σωματικὴ ἀνάπτυξη τοῦ παιδιοῦ, ὅσο καὶ στὴν πνευματικὴ. Ἡ γυμναστικὴ, οἱ ψυχολογικὲς καὶ οἱ περιπατοὶ ἦσαν τακτικοί, ἀλλὰ καὶ τὰ γράμματα δὲν ἔμνησκον πίσω. Μαζὶ μετὰ τὴν μητρικὴν του μάθαινε καὶ δυὸ ξένες γλώσσες.

Ἡ μητέρα του ἀπ' ἄλλη μεριὰ μ' ἀληθινὴν μητρικὴν ἀγάπη φρόντιζε γιὰ τὸν μικρὸ της, τοῦ δίδαξε πιάνο, τρόπους καλοὺς καὶ χίλια ἄλλα δυὸ, ποῦ μόνον ἢ μητέρα μπορεῖ νὰ διδάξῃ στὸ παιδί της.

Μετὰ πόση εὐχαρίστηση ἄκουγαν νὰ τοὺς φωνάζῃ μετὰ τὰ γλυκὰ ὀνόματα «πατέρα» «μητέρα» καὶ μετὰ πόση λαχτάρα τὸν ἔλεγον ἐκεῖνοι «παιδί μου»! Αὐτὴ τὴν εὐχαρίστηση καὶ τὴ λαχτάρα θὰ τὴ νοιώσουν ὅσο προέπει μονάχα ἐκεῖνοι, ποῦ τὸ στέφανό τους ἐδλογίσθηκα μὰ ὄχι καὶ ὁ καρπὸς τοῦ στέφανου.

Καὶ τί πόνο, τί λύπη, τί ἀγωνία ὅταν ἀδιαθετοῦσεν ἢ ἀρρωστοῦσε ὁ μικρός! Σχεδὸν ὑποχόνδριοι εἶχαν καταντήσῃ μετὰ τὴν ἀγάπη τοῦ θετοῦ παιδιοῦ.

Τὰ χρόνια περνοῦσαν καὶ μετὰ τὸ πέρασμά τους ὁ Ἰούλιος καὶ ἢ ἢ γυναῖκα του γήρασαν καὶ ὁ μικρὸς μεγάλωνε. Ὅταν ἔφτασε στὰ δεκαοχτὸ ἦταν τέτοιο παλληκάρι, ποῦ τὸ λαχταροῦσαν οἱ κοπέλλες ὅλες καὶ οἱ πεθεροὶ, καλοτύχιζε μυστικὰ κάθε μιὰ τὴν κόρη της ἂν θὰ τὸν ἐπαίρει μιὰ μέρα ἄντρα. Ἦσαν κατόπι τὰ χρόνια τῆς σπουδῆς καὶ μιὰ μέρα τὸ μορὸ ἐκεῖνο, ποῦ ἀπὸ τὴ φτωχικὰ κούνια πέρασε στὴν ἀρχοντικὰ ἔβγαψε στὸν κόσμον δικηγόρος τώρα, φέροντας τὸ ὄνομα τοῦ θετοῦ

του πατέρα. Το μυστικό της καταγωγής του το έμαθε από τον ίδιο τον Ιούλιο, πριν ακόμα προφτάσουν οι κακές γλώσσες, ἀλλ' αυτό το μυστικό έγινε αἰτία κοντά στην ἀγάπη, ποῦχε τώρα στους θετικούς γονείς του, να τρέφει καὶ μιὰ βαθεῖα εὐγνωμοσύνη.

Περάσαν λίγ' ἀκόμα χρόνια, καὶ νέο πρόσωπο μπήκε στην οἰκογένεια με τις εὐχές κι' εὐλογίες ὀλωνῶν. Τὸ νέο αὐτὸ πρόσωπο ἦταν ἡ νύφη. Τὸν πρόωτος μῆνας ὁ Ιούλιος κι' ἡ γυναίκα του τοὺς πέρασαν μ' ἀγωνία. Ἡ ἀγωνία τους σὲ λίγο διαλύθηκε καὶ με ἀγάπη τυρφερὴ ἄντρας καὶ γυναίκα φιλοῦσαν τὴ νυφούλα τους, ἡ ὁποία ἐπὶ τέλους μιὰ μέρα τοὺς ἔκανε παποῦδες.

Ὅταν τοῦ ἔφεραν τὴν εἰδηση τὴν καλὴ καὶ κατόπι τὸν μικρὸ ἔργον ὁ Ιούλιος πήγε νὰ τρελάθῃ. Φίλησε με περιπάθεια τὸ μωρὸ καὶ τὴ στιγμή ποῦ τὸ ἔδωκε πίσω στὴ παραμάννα ἕνα συννεφάκι πέρασε ἀπὸ τὸ μέτωπό του, μιὰ σκέψη σταμάτησε στὸ νου του καὶ γυρίζοντας τὸ πρόσωπο στὸ παραθύρο σκούπιτε ἕνα του δάκρυ χοντρό με τὸ παραπέτασμα ψιθυρίζοντας:

— Κι' ὅμως δὲν εἶναι παιδί μου!...

Ἀρτάκη 1909

Ἀργύρης Ν. Κόρακας.

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΓΚΟΓΚΟΛ

Ο ΜΑΝΔΥΑΣ

Ὁ Πέτροβις ἐπλησίασε τὸν πειάτην του με ἀξιοπρεπὲς ἕφος ἐπισήμου ράπτου. Ἡ φυσιογνωμία του ἦτο σοβαροτάτη, οὐδέποτε ὁ τιλοῦχος σύμβουλος τὸν εἶχεν ἰδεῖ οὕτω: Ἡσθάνετο τὴν ἀξίαν του καὶ ἀνεμέτρα ἐν τῇ διανοίᾳ του τὴν διαφορὰν ἣτις ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ ἐργάτου ὅστις κάμνει ἐπιδοσώσεις ἀπὸ τὸν καλλιτέχνην νέων ἐνδυμάτων.

Ὁ μανδύας ἦτο περιτυλιγμένος με νέον ἕφασμα πρὸ ὀλίγου πλυνθέν, ὅπερ ὁ ράπτης ἐξεδίπλωσε με προσοχὴν καὶ κατόπιν πάλιν ἔθεσεν εἰς τὸ θυλάκιόν του. Ἐλαβε κατόπιν τὸν μανδύαν καὶ τὸν ἀπέθεσε ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ Ἀκακίου βλέπων αὐτὸν μεγαλοπρεπῶς νὰ πίπτει καθ' ὄλον τὸ μῆκος του, ἐν ὀλίγοις ὁ μανδύας ἦτο θαυμάσιος ἕφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις. Ὁ Ἀκάκιος ἐπλήρωσεν, ἠδ' ἠχοῦσθησε καὶ ἐξῆλθε ἕνα μεταβῆ εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Πλήρης ἀπὸ εὐχαρίστους σκέψεις ὁ Ἀκάκιος μετέβαινεν ἀργὰ ἀργὰ εἰς τὸ γραφεῖόν του, καθ' ἕκαστον βῆμα ἠσθάνετο ὅτι εἶχε νέον ἐνδυμα ἐπὶ τῆς θάλασσας καὶ ἐμευδία. Χωρὶς νὰ φροντίζῃ περὶ τοῦ δρόμου ἐπισήλθεν ἀμέσως εἰς τὸ γραφεῖον ἀφήσας εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τὸ πολύτιμον φορτίον. Ὅλοι οἱ συνάδελφοι τοῦ Ἀκακίου ἔτρεξαν ἕνα θαυμάσουν τὸν περὶφημον μανδύαν καὶ τὸν ἐρέμισαν με συγχαρητήρια τὰ ὁποῖα ἐδέχθη με μευδίαμα. Ἀλλὰ ὁποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς

του διὰν οἱ φοβεροὶ του συνάδελφοι τοῦ παρετήρησαν ὅτι ἔτρεπε νὰ ἐγκανιάσῃ τὸν μανδύαν καὶ ὅτι ἐπερίμεναν ἕνα λαμπρὸν δεῖπνον, ὁ Ἀκάκιος ἔμεινεν ἐνεός, ἐφέλλισε κοκκινίζων ὅτι τὸ ἐνδυμα δὲν ἦτο νέον διότι τὸ ἕφασμα δὲν ἦτο ὅλως διόλου καινούργιο.

Τότε εἰς τῶν ἀνωτέρων ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ δείξῃ ὅτι δὲν ἦτο ὑπερήφανος διὰ τὸ ἀξίωμα του ἔλαβε τὸν λόγον καὶ εἶπε.

— Κύριοι ἀντὶ τοῦ Ἀκακίου Ἀκακίεβις ἐγὼ θὰ σᾶς φιλεύσω. Σᾶς προσκαλῶ νὰ πάρετε τὸ τσᾶϊ στὸ σπίτι μου διότι ἔχω τὰ γενέθλιά μου.

Ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι τὸν εὐχαρίστησαν διὰ τὴν καλοσύνην του καὶ ἔσπευσαν νὰ δεχθῶν τὴν πρόσκλησιν. Ὁ Ἀκάκιος ἠθέλησε νὰ τὴν ἀποφύγῃ, ἀλλὰ τοῦ ὑπέδειξαν ὅτι θὰ ἦτο μεγάλη βραβαρότης.

Τὴν ἑσπέραν ὁ Ἀκάκιος πλήρης χαρᾶς ἐδείπνησε καὶ διὰ τὸ φαγητὸν ἔληξε δὲν ἐκάθησε πλέον νὰ κάμῃ ἀντίγραφα, ὄχι, ἐξηπλώθη σοβαρὸς καὶ ἐπερίμενε τὴν ὥραν. Κατόπιν ἐνεδύθη ἔλαβε τὸν μανδύαν καὶ ἐξῆλθε.

Κατ' ἀρχὰς ὁ τιλοῦχος σύμβουλος διῆλθε στενὰς ὁδοὺς κακοφωτισμένας ἀλλ' ἔφ' ὅσον ἐπλησίαζε πρὸς τὴν κατοικίαν τοῦ ἀνωτέρου οἱ ὁδοὶ ἐγίνοντο πλατύτεροι καὶ περισσότερον φωτισμένοι. Καθ' ὁδὸν συνήρτησε πολλοὺς διαβάτας ἐνδεδυμένους κατὰ τὸν τελευταῖον συρμὸν, γυναῖκας ὡραίας, κυρίους ἔχοντας γιακάδες ἀπὸ δέρμα κάστορος.

Διὰ τὸν Ἀκάκιον τὸ θέαμα ἦτο πρωτοφανές, ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν εἶχεν ἐξέλθει τὴν νύκτα. Ἐφθασεν ἐπὶ τέλους εἰς τὸ σπίτι ποῦ ἦτο προσκεκλημένος. Ὅταν ὁ Ἀκάκιος εἰσῆλθε εἶδε μακρὸν σειρὰν τηλοβατίδων, ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι ἠγγίζον ἕνα σαμοβάρι, εἰς τὸν τοῖχον, ἐκρέμαντο μανδύαι με γιακάδες ἀπὸ βελούδο καὶ πολύτιμη γούνα' εἰς τὴν γειτονικὴν κάμαρα ἐγίνετο πολλὸς θόρυβος. Φαίνεται ὅτι οἱ προσκεκλημένοι εἶχον ἔλθει ἀπὸ πολλῆς ὥρας. Ὁ Ἀκάκιος ἐκρέμασε τὸν μανδύαν του καὶ εἰσῆλθεν, ἀλλὰ ἔμεινε καρφωμένος στὸ κατώφλιον μὴ γνωρίζων τί νὰ πράξῃ, ἀλλ' οἱ συνάδελφοί του τὸν ἐδέχθησαν με μεγάλας φωνάς. Ἡ ὑποδοχὴ αὐτὴ ἔκαμε ὀλοτελῶς νὰ τὰ χάσῃ ὁ τιλοῦχος σύμβουλος, ἀλλ' ἔχαιρετο κατὰ βάθος διὰ τὰ συγχαρητήρια ποῦ τῷ ἔδιδαν διὰ τὸ πολύτιμον φόρεμα. Μετ' ὀλίγον οἱ συνάδελφοί του, τὸν ἠλευθέρωσαν ἀπὸ τὰς ὑποδοχὰς του καὶ μετέβησαν νὰ ἐξακολουθήσωσι τὸ βίσι των.

Ἡ ταραχὴ αὕτη, ἡ κίνησις αὕτη, ἡ ζωνηρὰ συνομιλία, ἐτάραξαν φοβερὰ τὸν δυστυχεῖ Ἀκάκιον. Δὲν ἤξευρε ποῦ νὰ βάλλῃ τὰ χέρια του, ποῦ νὰ τὰ κούρῃ. Ἐπὶ τέλους ἐκάθησε πλησίον τῶν παικτῶν βλέπων ἄλλοτε τὰ χέρια των καὶ ἄλλοτε τὰ πρόσωπά των, ἐπὶ τέλους ἤρχισε νὰ γασμάται αἰσθανόμενος ὅτι ἡ ὥρα ποῦ κοιμᾶται συνήθως εἶχε περάσει. Ἡθέλησε νὰ ἀπέλθῃ ἀλλὰ δὲν τὸν ἄφηκαν πρὶν νὰ πῆ μίαν σαμπάνιαν εἰς ἀνάμνησιν τῆς σημαντικῆς αὐτῆς ἡμέρας. Παρέθεσαν σουπέ. Ἐν τούτοις ὁ Ἀκάκιος δὲν ἐλησμόνει ὅτι εἶχε παρῆλ-

θει τὸ μεσονύκτιον καὶ ἔπρεπε ἀπὸ πολλῶν ὥρων νὰ εἶχε κοιμηθῆ. Φοβούμενος μὴ τὸν κρατήσουν πάλιν, ἐγλύστρησε εἰς τὸν ἀντιθάλαμον ὅπου με θλίβον εἶδε κατὰ γῆς τὸν μανδύαν του, τὸν ἐξεσκόνησε βιαστικά, τὸν ἐφόρεσε καὶ ἔφυγεν.

Αἱ ὁδοὶ ἀκόμη ἐφωτίζοντο κακῶς. Τὰ μικρὰ καπηλεῖα τὰ συγχαζόμενα ἀπὸ ὑπερηφίας καὶ τὸν γάτο κόσμον ἦσαν ἀκόμη ἀνοικτά, ἄλλα ἦσαν κλειστά ἀλλ' ἀπὸ τὰ φῶτα ἐφαίνετο ὅτι οἱ πελάται δὲν εἶχον φύγῃ ἀκόμη.

Χαρούμενος καὶ μισομεθυμένος ὁ Ἀκάκιος Ἀκακίεβις ἔλαβε τὸν δρόμον τοῦ σπιτιοῦ του. Αἰφνης παρετήρησεν ὅτι εὐρίσκετο εἰς ἕνα δρόμον ὅπου τὴν ἡμέραν καθὼς καὶ τὴν νύκτα ἦτο σκοτεινὰ καὶ σιωπηλά. Ὅλα πέριξ του εἶχον ἀπαισίαν ὄψιν, ἐδῶ κι' ἐκεῖ οἱ φανοὶ ἐλλείπει ἔλαιον ἠπειλοῦν νὰ σβῦσουν, οὐδαμοῦ ψυχὴ ζωντανή. Ἀπὸ τὸ σβῦνον φῶς τῶν φανῶν αὐτῶν ἐφωτίζετο ὀλίγον ἡ γῶν καὶ αἱ μικρὰ ξύλινα οἰκοδομαὶ ἐντὸς τοῦ σκοτίου ἴσταντο θλίβερα. Ἐφθασεν εἰς μέρος ἔνθα ἡ ὁδὸς ἀπέληγεν εἰς εὐρείαν πλατείαν, εἰς τῆς ὁποίας μόλις τὸ ἄλλο ἄκρον εὐρίσκοντο ὀλίγα σπίτια ὡς ἐν μέσῳ θλίβερα ἐρήμου.

56

σον. (Ἡ Ἑλένη χαμογελᾷ) Πῶς; Δὲ διαμαρτύρεσαι, βλέπω... (ἀγκαλιζοντας τὴν Ἑλένη, στὴ Θάλεια). Μοῦ φαίνεται ἀστεῖο... ἀπίστευτο! Εἶναι τὸ μωρὸ μας, ξέρεις. Συνείθισα νὰ τὴ μεταχειρίζομε πάντα σὰν παιδί... Καὶ τὴν ἔλεγα «ὁ Κώστας σου», χωρὶς νὰ ξέρω...

Θάλεια. Καὶ τώρα νὰ σου τῆς σειρᾶς. Καὶ σὲ λίγο... μαδάμι!

Ἀνὶς Νεαροπ. Ἡρῶντο ἀλλήλων, ἄρα;

Πέτρος. Ἄρα, δεσποινὶς καὶ στὰ δικὰ σας!

Κίμων. Βλέπετε, δεσποινὶς; Τὰ ποιήματα φέρουν εὐτυχία σήμερον!

Νίκος. (Σιγᾷ). Τώρα δὰ εἶναι που θὰ μας κἀνὴ στάχτη με τὰ πύρινα ποτάμια τῆς!

Κίμων. (Σιγᾷ). Εἶναι ἀξία νὰ μᾶς ἀπαγγεῖλῃ ὅλο τὸν Ἐρωτόκριτο γιὰ νὰ γυρίσῃ τὸ γοῦρι!

Κα Νικοπούλου. (Στὸν Κώστα). Καὶ ὁ νεκρὸς ἔρως;

Κώστας. Μὲ πειράζετε καὶ σεῖς;

Γεωργιάδης. Πρόφταξε μήπως νὰ πεθάνῃ;

Ἀνὶς Νεαροπ. Νεκρανάστασις!

Γιῶργος. Πέστε καλύτερα νεκροφάνεια. Κακὴ διάγνωσις!

Κα Νικοπούλου. (Στὸν Κώστα χαϊδεύοντάς τον). Κακόπαιδο!

Μακρὸν, πολὺ μακρὸν ἐτρεμόσβυγε ἐν φῶς ἀστυνομικοῦ σταθμοῦ ὁ τιλοῦχος σύμβουλος ἔχασεν εὐθὺς τὴν εὐθυμίαν του, ἐβημάτισε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ φῶς με σφιγμένην τὴν καρδίαν, ἠσθάνετο ἄμεσον κίνδυνον. Ἡ ἀπόφασις τοῦ ἐφαίνετο ὡς ὠκεανός.

— Ὅχι, ἐπιθύρσει, προτιμῶ νὰ μὴν ἰδῶ...

Καὶ ἐξηκολούθησε νὰ περπατῇ με χαμηλὰ τὴν κεφαλὴν. Ὅταν τὴν εὐρίσκει εὐρέθῃ περικυκλωμένος ἀπὸ πολλοὺς ἀνθρώπους με μακρὰ γένεια, τῶν ὁποίων δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὰ πρόσωπα. Τὰ μάτια του ἐσκοτίσθησαν καὶ ἡ καρδία του ἐσφίχθη.

— Αὐτὸς ὁ μανδύας εἶναι δικός μου ἀνέμοραξεν ὁ εἰς συλλαμβάνων τὸν τιλοῦχον σύμβουλον ἀπὸ τὸν τράχηλον.

Ὁ Ἀκάκιος ἠθέλησε νὰ κραυγᾷ. Τότε ἕτερος τοῦ ἔθεσε τὴν πυγμὴν εἰς τὸ στόμα.

— Σκέψου νὰ φωνάξῃς ἂν θέλῃς!

Τὴν αὐτὴν στιγμήν ὁ δυστυχὴς τιλοῦχος σύμβουλος ἠσθάνθη νὰ τοῦ ἀρπάξουν τὸν μανδύαν καὶ συγχρόνως με μίαν κλωτσιὰ ἔπεσε εἰς τὴν γῶνα ὅπου ἔμεινε λιπόθυμος. Ὅστερα ἀπὸ μερικὰς στιγμὰς συνῆλθε,

49

Γιῶργος. Ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μὴ με διαφθεῖρῃς... (Φεύγον).

Ἀνὶς Νεαροπ. Ὑπολείπεται, Ἰωάννη, ἐν καὶ δι' ἐμέ;

Γιάννης. Ὅριστε;!

Ἑλένη. Δὸς' ἕνα παγωτὸ στὴ δεσποινίδα.

Γιάννης. (Τῆς δίνει.) Νά! Δὲ φοβᾶσαι μὴ σε πειράξῃ τὰ δόντια;... Ὅλοι λένουνε λένε. Μόν' αὐτὴ ξεραίνεται σὰ χιότιο σῦκο!

Ἀνὶς Νεαροπ. (Φεύγοντας) Χυδαῖ!

Γιάννης. (Στὴν Ἑλένη) Νὰ πάγω ἕνα καὶ στὴ μαμά σας, ματμαζέλ;

Ἑλένη. Καὶ στὸν κ. Γεωργιάδη. (Ὁ Γιάννης φεύγει με δυὸ παγωτὰ).

ΣΚΗΝΗ Κ'

ΚΙΜΩΝ. ΚΩΣΤΑΣ, ΕΛΕΝΗ.

Κίμων. (Σιγᾷ στὸν Κώστα.) Ὅλοι ἔφυγαν, Κώστα. Σᾶς ἀφίνω μόνους. Εἶναι καιρὸς ν' ἀναστήσῃς τοὺς πεθαμένους.

Κώστας. Μὴ φεύγῃς, Κίμων...

Κίμων. Παιδί! Ἐλά στὰ λογικά σου. Ἀφ' ὅσα με εἶπες κατάλαβά πως τὴν ἀγαπᾷς, τρελαίνεσαι... Μὲ τὴ διαφορὰ πως ἔπαψες νὰ τὴ λατρεύῃς σὰν Παναγιά. Τὴν ἀγαπᾷς, φυσικά, ἀνθρωπινά... Ὁρεβουά. (Φεύγει).

ἀλλ' οὐδένα εἶδε. Παγωμένος ἀπὸ τὸ φῦγος ἤρχιζε νὰ φωνάζῃ, ἀλλ' αἱ φωναὶ του δὲν ἤκούοντο μέχρι τῆς ἄκρας τῆς πλατείας. Ἀπληγισμένος ἔτρεξε πρὸς τὸν σταθμὸν ὅπου ὁ φρουρὸς ἐν ἀναπαύσει τὸν ἠρώτησε διατὶ ἔτρεχε τὴν νύκτα ὡς τρελλός. Ὁ Ἀκάκιος ἔβρισε τὸν σκοπὸν ὡς μεθυμένον, διότι δὲν ἔβλεπεν ὅτι εἰς μικρὰν ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ ἀπόστασιν ἐλήστευαν τοὺς διαβάτας.

— Σὰς εἶδα, ἀπέρτησεν ὁ φρουρὸς, μὲ δύο ἄλλους, ἀλλ' ἐνόμισα ὅτι ἦσαν φίλοι σας, περιττὸν ν' ἀνησυχεῖτε, αὔριον μεταβῆτε εἰς τὸν ἀστυνομικὸν ἐπιθεωρητήν, αὐτὸς θὰ ἀναλάβῃ τὴν ὑπόθεσιν καὶ θ' ἀρχίσῃ ἀνακοίσεις.

Τί νὰ κάμῃ; Ὁ δυστυχὴς τιλοῦχος σύμβουλος ἔφθασε στὸ σπίτι του εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν. Ἡ κόμη του ἐπιπτεν ἐν ἀταξίᾳ καὶ τὰ ἐνδύματά του ἦσαν κεκαλυμμένα ἀπὸ χιόνι. Ἡ τοικοκυρὰ του ἔσπευσε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ μισοενδεδυμένη καὶ ὅταν τὸν εἶδεν ἐτρόμαξεν. Ὁ Ἀκάκιος τῆς διηγήθη τὴν ἱστορίαν.

— Δὲν πρέπει νὰ ἀποταθῆτε, εἶπεν, εἰς τὸν ἀστυνομικὸν ἐπιθεωρητήν, ἀλλὰ εἰς τὸν ἀστυνόμον τῆς συνοικίας. Ὁ ἐπιθεωρητὴς θὰ σὰς παίξῃ μὲ ὠραία λόγια

καὶ δὲν θὰ κάμῃ τίποτε. Ἀλλὰ ὁ ἀστυνόμος εἶνε καλὸς ἄνθρωπος.

Μετὰ τὴν λαμπρὰν αὐτὴν σύστασιν ὁ Ἀκάκιος ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἐννοεῖτε τί νύκτα διῆλθε. Τὴν ἐπαύριον τὸ πρωὶ μετέβη παρὰ τῷ ἀστυνόμῳ τῆς συνοικίας. Ἐμαθεν ἐκεῖ ὅτι ὁ ἀνώτερος αὐτὸς ἐπάλληλος ἐκοιμᾶτο ἀκόμη. Ἐπανῆλθε πάλιν ὁ Ἀκάκιος περὶ τὰς δέκα, ὁ ἀστυνόμος ἐκοιμᾶτο ἀκόμη. Τὸ μεσημέρι εἶχεν ἐξέλθει. Ἐπανῆλθε πάλιν ὁ Ἀκάκιος κατὰ τὴν ὥραν ταῦ φαγητοῦ. Τότε οἱ ἐπάλληλοι τὸν ἠρώτησαν διατὶ τόσο ἐβιάζετο νὰ ἴδῃ τὸν προϊστάμενόν των. Πρώτην φορὰν ὁ Ἀκάκιος ἔδειξεν ἐνεργητικότητα. Ἐδήλωσεν ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ ἴδῃ τὸν ἀστυνόμον, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν δυσκολεύουν, διότι ἐπρόκειτο περὶ ὑποθέσεως ἐπισημοῦ καὶ ἂν καεῖς τὸν ἠμπούδιζε θὰ τὴν ἐπάθαινε ἄσχημα. Τίποτε δὲν ἠδύνατο ν' ἀπαντήσουν εἰς τὸν τόνον μὲ τὸν ὅποιον ἐπρόφερε τὰς λέξεις αὐτάς. Ἐνας ὑπηρετὴς εἰδοποίησε τὸν ἀρχηγόν του. Αὐτὸς ἠζουόσθη τὸν Ἀκάκιον, ἀλλὰ μὲ πολὺν παραδόξον τρόπον. Ἀντὶ νὰ προσέξῃ εἰς τὸ κύριον γεγονός ὃ ἐστὶν εἰς τὴν κλοπὴν, ἠρώτησε τὸν τιλοῦχον σύμβουλον διὰ

ΣΚΗΝΗ ΚΑ΄.

ΚΩΣΤΑΣ, ΕΛΕΝΗ.

Ἐλένη. Σὰς σταναχώρεσαν κ. Κώστα...

Κώστας. Ὁ θεῖός μου, δεσποινίς, ὄλο με πειραρίζει, μὰ δὲν εἶναι κακός. Μ' ἀγαπᾷ πολὺ κ' ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ...

Ἐλένη. Κι' αὐτὸ τὸ ποίημα δὲ μὲ τὸ δειξάτε... θὰ τὸ κάματε βέβαια στὸ διάστημα, ποῦ δὲ σας βλέπαμε...

Κώστας. Ναί...

Ἐλένη. Θὰ μὲ τὸ γράψετε κ' αὐτό;

Κώστας. Τό... θέλετε;... Μαζὶ μὲ τᾶλλα...

Ἐλένη. Μὰ βέβαια... Ἀλήθεια πῶς ἡ Θάλεια νὰ μὴ τὸ ξέρῃ ποῦ κάνετε ποιήματα;

Κώστας. (Σταναχωρεμένος)... Ἐκεῖνη ξέρεῖ μόνο νὰ γελᾷ... Νομίζετε πως ὄλοι με κρίνουν μὲ τὴ δική σας τὴν... ἐπιείκεια;...

Ἐλένη. ὦ! Γράψετε πολὺ ἔμμορφα... αὐτὸ μάλιστα... ὄλο μελαγχολία... Μοιάζει σὰν ἕνας ἀναστεναγμὸς ἀπ' τὴν ἀρχὴν στὸ τέλος.

Κώστας.... Τό... παρακολουθήσατε;

Ἐλένη. Βέβαια... καὶ νὰ σὰς πῶ σταναχωρέθηκα... ἀφοῦ δὲ θέλατε νὰ τὸ διαβάσουν... τὸ κρύψατε... Καὶ νὰ τύχῃ ἴσα ἴσα αὐτό...

Μπᾶς καὶ σου μπῆκε καμμιὰ τσαλόσκουπα, κανένα τορπιλοβόλον, θωρηκτό, ὑπερωκεάνειον;

Θάλεια. Εἶν' ἀπελπισία! Μὰ εἶναι ἀνυπόφορο στὰ τελευταῖα! Ἐσεῖς παιδιὰ μου ἀγαπίστε! Τὸ ξέρετε, ἢ ὄχι, τέλος πάντων!

Κώστας, Ἐλένη. (Κλαυθάρικα). Ναί!..

Κίμων. Λόξα σοι ὁ Θεός!

Θάλεια. (Τοὺς σκουντᾷ τὸν ἕνα στὸν ἄλλο).

Ἄιντε τώρα, φιληθῆτε!

Ἐλένη. Εἶναι ντροπὴ...

Θάλεια. Ἐλα...! ἔλα! ἔμπρός! (Ὁ Κώστας τὴ φιλεῖ).

Πέτρος. Οὐ! τί ντροπὴ!

Κίμων. Ἐρχονται.

ΣΚΗΝΗ ΚΔ΄.

Ὅλοι χωρὶς τὸ ΓΙΑΝΝΗ.

Γιῶργος. Τοὺς ἔφερα! Τελειώσατε, βέβαια!

Θάλεια. Ἰδρώσαμε!

Πέτρος. Ἄς τα καὶ μὴν τὰ ρωτᾷς!

Θάλεια. Ἀπόκαμα!... Κακόπαιδα!

Νίκος. (Στὴ Θάλεια). Εἶσαι ἀγγελοῦδι.

Ἐφερές τὴν εὐτυχία στὸ σπίτι μου! Ἐλα, Κώστας, νὰ φιληθοῦμε! (Φιλιοῦνται, στὴν Ἐλένη).

Ἐννοια σου καὶ δὲ σου ἔφαγα δὰ τὸν Κώστα

ποῖον λόγον ἐγυροῦσε τὴν ὥραν ἐκείνην στοὺς δρόμους καὶ ἂν δὲν εὐρίσκειτο εἰς καμμίαν ὑποπτον συνάθροισιν. Ἐκθαμβος ὁ Ἀκάκιος δὲν ἠδυνήθη ν' ἀπαντήσῃ καὶ ἀπεσύρθη ἀγροῶν ἂν θὰ ἐνηργεῖτο ἡ ὑπόθεσις του.

Ὀλίγη τὴν ἡμέραν, πρᾶγμα πρωτοφανές, δὲν μετέβη εἰς τὸ γραφεῖόν του. Ὅταν συνάδελφοί του ἔμαθον τὸ φοβερὸν δυστύχημα τοῦ Ἀκακίου ἐδρόθησαν καὶ μερικοὶ νὰ γελᾶσουν μὲ δρθάνικτον στόμα, ἀλλὰ οἱ περισσότεροι ἐλυπήθησαν καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἀνοίξωσιν ἔργον ἐπὲς τοῦ Ἀκακίου. Δυστυχῶς ὀλίγα συνήχθησαν, διότι οἱ συνάδελφοι αὐτοὶ εἶχαν ἄλλου τοποθετησεῖν τὰ χροήματά των.

Εἰς ἐξ αὐτῶν, ὅστις ἐλυπεῖτο πραγματικῶς τὸν Ἀκάκιον, ἠθέλησε νὰ τοῦ δώσῃ τοῦλάχιστον μίαν καλλὴν συμβουλήν. (Ἐπεται τὸ τέλος).

ΕΚΕΙ...

Μὲ πληγωμένη τὴν καρδιά βαρειά,
Σηκῶν τὴ ματιά μου στ' ἀψηλὸ
— Θεέ μου, δός μου, Σὺ, ταρηγοριά!
Ὁ οὐρανός, βουβός, δὲ μοῦ μιλά.

Πέτρος. Θὰ τῆς μετέδωκε ὁ λεγόμενος τὴν ἀρρώστια...

Θάλεια. (Ἀγκαλιάζει τὴν Ἐλένη). Καῦμένη Κώστα, κατήνησες ἀηδία πιά! Ἄν ἤμουνα στὴ θέση τῆς Ἐλένης θὰ σοῦ γυροῦσα τὴ ράχη, νά! Μὰ εἶστε τρελλοί! τὸ ξέρετε; Ἐλα ἐδῶ, ἀδελφέ! Ἐλα πάρε τὸ χέρι τῆς Ἐλένης.

Κώστας. Μά...

Πέτρος. Κουνήσου ντέ!

Κίμων. Ἐλα, Κώστα!

Θάλεια. Νά! πάρε τὸ χέρι της. (Ὁ Κ. τὸ πέρνει). Ἄ! ἔτσι... Τώρα πὲς της τίποτα... νὰ ζήτησέ της συγγνώμη, ποῦ στάθηκες...

Πέτρος. Δυστυχής!

Κίμων. Πὲς, τέλος πάντων, πῶς δὲν εἶσαι δυστυχής, νὰ τελειώσουμε!

Θάλεια. Δὲς ἐκεῖ! Καλέ, μὰ παιδιὰ μου, τὸ ξέρετέ ποῦ με σκοτίσατε στὰ τελευταῖα; Ἐλα φίλησε τὸ χέρι της... δὲς τί ὕμορφο χεράκι! (Ὁ Κώστας τὸ φιλεῖ). Ἄ! μπράβο! Τώρα πὲς της: σ' ἀγαπῶ, νά!

Πέτρος. Τὸ πέτυχες!

Θάλεια. Μὰ γλήγορα!... θάβρουν οἱ ἄλλοι! Τί κλαῖτε αὐτοῦ σὰ μορὰ, καλέ;

Κώστας. Μπῆκε ἕνα σκουπίδι στὸ μάτι της!

Πέτ.ος. Θεσπέσιον! Καὶ τοῦ λόγου σου;

Μὲ πληγωμένη τὴν καρδιά βαρειά,
Ματιά θλιμμένη γέρον χαμηλά
— Ἀδέλφια ποῦ νὰ βροῦ ταρηγοριά;
Ὁ κόσμος ἀδιάφορος γελᾷ.

Ταρηγοριά δὲν βροῦκα πουθενά.
Στοῦ τάφου τὴν ὀλόφυχο' ἀγκαλιά
Ποθῶ νὰ κοιμηθῶ παντοτεινά.
Ἐκεῖ τῆς λήθης θάβρω τὴ φολιά!

Βόσπορος.

Ἰππατία.

Χίρα τις ἔγραψεν ἐπὶ τῆς εἰκόνας τοῦ συζύγου της: **Ἡ λύπη μου εἶναι τοιαύτη ὥστε δὲν δύναμαι νὰ τὴν ὑποφέρω.** Μετὰ ἐν ἔτος ὑπανδρεύθη, τότε δὲ συνεπλήρωσε τὰ ἐπὶ τῆς εἰκόνας γραφέντα διὰ τῆς λέξεως: **μόνη.**

Εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον τοῦ Μπομόντι: Ὁ κ. Κορδονόπουλος μετὰ τῆς κυρίας του ἐζήτησαν ἀνά ἡμίσειαν λίτραν μύρας. Τὸ γκαρσόνι ὅμως ἐξ ἀπροσεξίας ἔχυσε τὴν μύραν ἐπὶ τοῦ ἐκταντέλας περιλαιμίου τῆς κυρίας Κορδονοπούλου.

Κορδονόπουλος ὠργισμένος: Ἄθλιε, ἔχυσες τὸ γιακά τῆς ἡμισείας μου ἐπὶ τοῦ γιακά τοῦ ἑτέρου ἡμισέως μου.

Παρατηρεῖται ὅτι αἱ γυναῖκες, αἱ ὅποια ἔχουν ὀλίγον μυαλό, ἔχουν πολλὰ καπέλα.

καὶ νὰ τ' ἀκούσῃ μάλιστα κ' ὁ Νίκος... φαίνεται δὲ θέλετε νὰ τὸ ξέρῃ ὁ Νίκος ποῦ κάνετε ποιήματα... οὔτε ποῦ... Νά σταναχωρεθήκατε σὰν εἶπα που γνωρίζω τὸ γράφημά σας... Γιατί **Κώστας.** Γιατί... γιατί εἶμαι δυστυχισμένος ἄνθρωπος! (Κλαίει). Θὰ φύγω τὴν Δευτέρα! Θὰ φύγω καὶ θὰ... ξεχάσω... θὰ προσπαθίσω νὰ ξεχάσω τὴν Πόλη.

Ἐλένη. Καὶ... ἡ Θάλεια... ὁ θεῖός σας... Εἶπατε, ποῦ τὸν ἀγαπάτε... τὸ θεῖό σας.

Κώστας. Μήπως ἐκεῖνοι σκοτίζονται γιὰ μένα; Ἡ Θάλεια μὲ τὸν ἄντρα της τώρα... Κάνεις, κανένας δὲ σκέφτεται γιὰ μένα!... (Κλαίει).

Ἐλένη. Κανένας; (Τὴν πέρνει τὰ δάκρυα).

Κώστας. Τί ἔχετε;...

Ἐλένη. Τίποτα... νὰ... ἕνα σκουπίδι στὸ μάτι μου...

Κώστας. Ἄχ Θεέ μου! (Μ' ἀπόφαση). Θὰ τὸ σκίσω αὐτὸ τὸ ποίημα!

Ἐλένη. Ναί! Νὰ τὸ σκίσετε!

Κώστας. Εἶναι ὄνειρο... ὑπαγόρευση τῆς τρελλῆς φαντασίας... ὅπως ἤθελε νὰ πῇ ὁ Θεός.

Ἐλένη. Εἶναι ἀληθινὰ ὄνειρο;... Τότε... δὲ θὰ εἶναι καιρὸς ποῦ τὸ εἶδατε...

Κώστας. Κανένας μῆνας...

Ἐλένη. Καὶ δὲ μὲ τὸ εἶπατε... Βλέπετε!

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ

Έν τῷ μεταξὺν ἔφθασε καὶ ὁ Φωτεινός, ὁ μικρὸς ὑπηρέτης, ἀνοίξας μὲ τὴν σνήθη του βίαν τὴν θύραν καὶ φωνάζας πρὶν πάρῃ ἀνασασμόν :

«Μοῦ εἶπε ὁ σιοπάρες σου νὰ μὴν ἀργήσης νὰ κοπιήσης ἀπὸψε σὸ σάτι.

— Καλὰ ἔλα, Λούκα, πάμε. Γιὰ νὰ σοῦ πῶ ἔσένα. Νὰ σβῆσης ταχυτὰ τὰ φωτερά καὶ νὰ κλειδώσης καλά. Προόεξε νὰ μὴν κάμης καμμία ζημία, ἀποῦς :

— Ναῖσκε !»

Ἡ ὑπόμνησις αὕτη δὲν ἦτο ὀλοσοδιόλου περιττὴ διὰ τὸν Φωτεινόν. Ἀτακτος καὶ ἀπροσεκτος, ἔβαινε ἕνα σοφοῦ ζήμιες, ἀνδαδιάζε δὲ φοβερά καὶ ἐπιμόνος, μὴ ὑποχωρῶν οὔτε πρὸ τῶν ξυλοκοπημάτων, τὰ ὅποια εἶχε συνειθίσει νὰ δέχεται ἀπὸ ὄλους μὲ δρεῖον πλέον ὑπομονήν. Ἄλλ' ὁ Τώνης δὲν ἤθελε νὰ τὸν διώξῃ. Τὸν ἔβλεπε τίμον εἰς τὴν ἐργασίαν του καὶ ἐξ ἄλλου τὸν ἐλευθεῖτο. Τί ἔπαιε τὸ ὄρφανὸ παιδί, ἀν τὸ πῆρε σὸ λαμό του τὸ κόμμα ; Λιάπη τῆς Ἀρίας Τριάδος, **σαργίλιος** καὶ **ξακληρία**, εἰς τὸν δρόμον εἶχεν ἀνατραφή ὁ Φωτεινός· μέχρι δὲ πρὸ ὀλίγου ἀκόμη τὸ κύριόν του ἐπάγγελμα ἦτο νὰ προσηγήται ὁμοῦ μὲ τοὺς ἄλλους

λιάπηδες τῶν περιφίμων διαδηλώσεων τοῦ λαϊκοῦ κόμματος, ζητωκραυγάζων, ἐνθουσιῶν, ὑβρίζων, ἀπειλῶν, λιθοβολῶν, ἐκθρασινόμενος. Τὸ ἱερώτερον καθήκον τῆς ζωῆς του—κοινὸν καθήκον εἰς πολλοὺς τότε,—ἦτο ὅπου ἔβλεπε νεόχριστον τοῖχον νὰ γράφῃ δὲ ἄνθρωπος ἐν Ζ. Κ. Α. (Ζήτην Κορσταντίου· Λομπάρδος,) καὶ ὁσάντις σνήθη καθ' ὅδῃν ἄνθρωπον ἐκ τῆς ἐναντίας μερίδος καὶ πρὸ πάντων ἐκ τῆς καλῆς τάξεως, νὰ τῷ κάμῃ μίαν οἰανδήποτε προσβολήν.

Ὁ δὲ Λούκας, μετὰ τοῦ ὁποῖου ἀπῆλθεν ὁ Τώνης διὰ νὰ τοῦ πῇ, ἦτο ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, ὅχι καὶ τόσο παταῖον εἰς μικρὰς κοινωνίας, οἱ ὅποιοι εἶνε ἀνώτεροι τῆς θέσεως τὴν ὁποίαν κατέχουν. Αἱ γνώσεις του, ἡ περὶά του, ἡ δραστηριότης του, τὴν καθίστων ἱκανὸν νὰ διενθῆν γραφεῖον σημαντικώτερον καὶ νὰ κερδίζῃ πολλά. Ἄλλ' ὁ ἀγαθὸς Λούκας ἔζη εὐχαριστημένος μὲ τὰς ἐξήκοντα δραχμὰς, τὰς ὁποίας ἔπρεπεν εἰς τοῦ Τοκαδέλου, παρέχων ὄχι μόνον ἀνεκτιμῆτους ἐμπορικὰς ὑπηρεσίας, ἀλλὰ καὶ συμβουλὰς φρονίμου εἰς τὸν νέον προϊστάμενον, τοῦ ὁποῖου εἶχε γίνε ὡς εἶπαμεν ὁ ἔμπιστος. Καὶ ναὶ μὲν ἐκεῖνος μὲ τὴν σωματικὴν του διάπλασιν ἀστεινόμενος, τῷ παρεπονεῖτο ὅτι δὲν ἔχει διόλου ὄμους, — ὁ Λούκας ἦτο κάτιστρος τριακονταετῆς μελαγχρόνος, μὲ ἐπιτελῶς, τριγωνικὸν κορμὸν, — καὶ εἰς τὴν καλλιτέραν του φράσιν τὸν διέκοπτεν ὑποσχόμενος ὅτι ἅμα θὰ ἐπήγαγεν εἰς τὴν Βιέννην, θὰ τοῦ ἔφερνε ἕνα ζευγάρι ὄμους χωρὶς ἄλλο. — ἦκουεν ὄμως τὰς συμβουλὰς του εὐχαρίστως καὶ ἂν δὲν τὰς ἐφήρμοζε πάντοτε, ἀνεκονφίζετο συνομιλῶν μετὰ τοῦ ἐπαλλήλου του, διότι ἦτο ὁ μόνος, τὸν ὁποῖον

ἴσια ἴσια ἕνα μῆνα εἶχате νάρτετε . . .

Κώστας. Δὲν τολμούσα . . . Νὰ . . . θάρειπά πως θὰ μὲ περιγελοῦσατε . . . καὶ σεῖς, αὐτὴ τὴ φορὰ . . . σὰν τὴ Θάλεια.

Ἐλένη. Ἀλήθεια . . . δὲν συμφρονεῖτε διόλου μὲ τὴν Θάλεια . . . Ὅπως κ' ἐγὼ μὲ τὸ Νίκο. (Ἀναστενάζει).

Κώστας. Ἀλήθεια . . . Σὰν νὰ ἤμασταν ἐμεῖς ἀδελφία . . . ἢ ἐξαδέλφια. (Ἀναστενάζει). Ἐκεῖνοι εἶναι πλασμένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο . . . Τὴν Κυριακὴ παντρεύονται καὶ θὰ πάνε νὰ γυρίσουν τὴν Εὐρώπῃ . . . Ἐσεῖς, δεσποινὶς θὰ μένιετε μονάχῃ μὲ τὴ μαμά σας ; . . . (Ἀναστενάζει).

Ἐλένη. Καί . . . σεῖς . . . θὰ φύγετε . . . θὰ πᾶτε στοὺς γονεῖς σας . . . Εἶναι καλὰ ἐκεῖ στὴν Ἀλεξάνδρεια ;

Κώστας. Τὴν πρώτη φορὰ, ποῦ ἔφυγα γιὰ τὴν Πόλῃ λυπούμουνα . . . καὶ τώρα . . . (Κλαίει).

Ἐλένη. Κλαίτε ;

Κώστας. Ναί . . . ὄχι . . . νὰ ἕνα σκουπίδι στὸ μάτι μου . . . Εἶμαστε ὁμοιοπαθεῖς σ' ὄλα. (Κλαίει).

Ἐλένη. Σ' ὄλα . . . σ' ὄλα ! (Κλαίει).

ΣΚΗΝΗ ΚΒ'.

Οἱ ἴδιοι. ΘΑΛΕΙΑ, ΠΕΤΡΟΣ, ΚΙΜΩΝ, ΓΙΩΡΓΟΣ, (μιλοῦν σιγά).

Θάλεια. Εἶναι καιρός, λέτε ;

Πέτρος. Σὰ νωρὶς μου φαίνεται.

Θάλεια. Κλαῖνε . . . ἀγκαλιὰ εἶν' ἱκανοὶ νὰ κλαῖνε ὡς τὸ προῖ . . .

Πέτρος. (Σιγά). Ἐμπρός. Ἐφοδο !

Κίμων. (Σιγά). Θὰ προτιμούσα νὰ τοὺς ἔβλεπα ἀγκαλιασμένους.

Γιώργος. (Σιγά). Πάγω νὰ φέρω τοὺς ἄλλους. (Φεύγει).

ΣΚΗΝΗ ΚΓ'.

Οἱ ἴδιοι, χωρὶς τὸν Γιώργο.

Θάλεια. (Ξεροβήχει).

Κώστας. (Νομίζοντάς πως ἔβηξ ἢ Ἐλένη). Ἐχετε βήχα, δεσποινίς. Καὶ φταίω ἴσως ἐγὼ ! . . . Τί δυστυχὴς που εἶμαι . . .

Πέτρος. (Ανατά). Ἀμὴ ἀπ' ἔξω τόμαθες, ἀδελφέ, πές το πές το, αὐτὸ τὸ «εἶμαι δυστυχὴς» ! (Ὁ Κώστας καὶ ἡ Ἐλένη τινάζονται).

Θάλεια. Γιατί κλαῖς Ἐλενούλα ; . . . Εἶσαι κ' ἐσὺ δυστυχὴς ; ἔ ;

ἐθεώρει μεταξὺ τῶν φίλων του ἱκανὸν γακούη τὰς αἰσθηματικὰς του ἐκμυστήρεσεις. Ἄνθρωπος δὲ τοιοῦτος εἶνε σνήθως ἢ πρώτη ἀνάγκη τῶν ἐραστῶν.

Ὅπως τοῦ τὸ ἔδειξε ἀπὸψε τὸ ζήτημα, μετὰ τὴν ἐπιστολὴν τῆς Μαργαρίτας, ὁ Λούκας ἦτο σύμφωνος κατ' ἀρχήν. Ροφῶν τὸν παρὴν καφέ του, ἀρωματισμένων μὲ κανέλαν, εἰς ἐν μικρὸν καφενεῖον, ὀλίγον παρακάτω ἀπὸ τὸ ἀρχοντικὸν τοῦ Τοκαδέλου, ὅπου συνειθίζαν νὰ συζητῶν, κατένευε διαρκῶς δὲν ὑπῆρχε καμμία ἀμφιβολία ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν νυμφευθῇ . . . νὰ τὴν νυμφευθῇ . . . καὶ ὡς κόρην καλὴν, πλουσίαν, εὐμορφὴν, καὶ ὡς τὴν ἀγαπημένην του ἐπὶ τέλους. Εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κάμῃ ὅτι ἤθελε, καὶ αὐτὸ τοῦ ἤθελε δὲν ἦτο καθόλου κακόν. Εἰς ἐν ὅμως δὲν ἐσυμφωνοῦσε ὁ Λούκας, δὲν ἐσυμφωνοῦσε «γιὰ οὐλο τὸν κόσμο» : ὅτι ἔπρεπε νὰ σπεύσῃ, ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν πάρῃ ὅσο ἔλεγε γρήγορα. Ἐπρεπε νὰ περμιεῖν ἔως ; νὰ ἐπαυθευθῇ ἢ ἀδελφῇ του ἢ μεγάλῃ, ἢ Κεβῇ του. Ὅχι ὅτι θὰ εἶχε αὐτὸ καμμίαν σπουδαίαν συνέπειαν ἢ ὅτι θὰ ἐκόβονταν ἢ τήχη τοῦ κοριτικοῦ, ποῦ εἶχε τὴν ἐμιμορφίαν του, τὴν ἀνατοφίαν του, τὴ δόξα του, τὴν περιουσίαν του, ἂν ἐνυμφεῖτο πρῶτα ὁ ἀδελφός του . . . δὲν λέγει . . . ἀλλὰ θὰ ἦτο τὸ μόνον πρόδοκιμα, τὸ ὅποσον θὰ ἠμποροῦσε νὰ προβάλλῃ ὁ γέρος του χωρὶς κατὰ τὸν κόσμον νὰ ἔχη πολὺ ἄδικον. Εἰς τὸ ζήτημα τῆς διαφορᾶς τῆς τάξεως, ὅτι καὶ ἂν συνέβαινε, θὰ εἶχε τὸν κόσμο μαζί του. Ἄς ἐπερίμενεν . . .

« Ἀνοησίες νιότιες ! » διέκοπτεν ἀνυπομονῶν ὁ Τώνης.

Ἐπανηθίαν κατόπιν, ἀφ' οὗ ἀρῆξαν τὸ ζήτημα ἐκκοιμῆς, εἰς τὴν ἐκ Πατρῶν ἐπιστολήν. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ Λούκα, διὰ τῆς παραχωρήσεως ἐκείνης τοῦ ἐργοστασιοῦ, ὁ Τώνης θὰ ἐκέρδιζε «τοὶ τετρακόσιες του» κατὰ τὸ παρὸν. Ἡ ἀνεξαρτησία μὲ τὸ ποσόν αὐτὸ ἦτο ἠσφαλισμένη, ἐδύνατο δὲ ἐν περιπτώσει τελείας ἀρῆσεως τοῦ πατρὸς του, νὰ χωροσθῇ τῆς οἰκογενείας του καὶ νὰ ζήσῃ ὅπως ἤθελε, νὰ μὴ φοβηθῇ ποτε οἰκονομικὴν στεροχωρίαν καὶ χωρὶς νὰ ἐγγίσῃ τὴν προῖκα τῆς Μαργαρίτας.

Τὸ καλλίτερο ὅμως θὰ ἦταν » εἶπεν ὁ Τώνης, «νὰ μὴ φθάσουν ἔως ἐκεῖ τὰ πράγματα. Πρέπει νὰ κατορθώσω νὰ πεισθῇ ὁ πατέρας μου, κ' εἶσι κ' ἄλλοις ; θὰ τὸ κατορθώσω. »

Ἡ Πλατεία Ῥοῦγα, τὴν ὁποίαν διέσχεν ὁ Τώνης μόνος μὲ βῆμα ταχὺ γιὰ νὰ κοπιήσῃ ἀμπορόρα σὸ σάτι, εἶχε κίνησιν μεγάλην, ἐμπορικὴν καὶ ἐκλογικὴν. Μολονότι ἡ ὥρα ἦτο προχωρημένη καὶ οἱ ὄμιλοι τῶν ἐκλογέων, ὄχι πάντοτε τῶν μᾶλλον φιληρόχων, ἤρχισαν νὰ περιέρχονται ζωηροὶ τὰς ὁδοὺς, τὰ καταστήματα ὅμως, μάλιστα τὰ ὑπὸ τὰς στοὰς **πραγματενταρεῖα**, ἦσαν ἀκόμη ἀνοικτὰ καὶ πλήρη γυναικῶν καὶ νεάνιδων τοῦ λαοῦ, αἱ ὅποιαι σνήθως φρονίζον τὸ βράδν. Τὰς ἔβλεπε κατὰ σντροφίαν ἐκ δύο, τριῶν, τεσσάρων καὶ πολλᾶκις περισσότερων, εἰσβαλλούσας ἐκ τῶν μεμακρομένων συνοικιῶν τοῦ Ἄμμου, τοῦ Μακρόνου Καντονιοῦ, τῆς Ἀρίας Τριάδος, φιλομειδεῖς καὶ λάλους τὰς νεωτέρας, μὲ τὰ μαῦρα ὡσεπιπολὺ καὶ μακρὰ μανδύα εἰς τὴν κεφαλὴν, τὰ ὅποια σνήχρατοῦν διὰ τῆς χερὸς ὑπὸ τὸν πῶγονα μὲ χάριν ὄλους διόλου ξεχωριστήν. Ὅταν εἰσερχόνται εἰς τὰ φωταγωγημένα μαγαζεῖα μὲ τὸ ἀργυρόφωρον «καλησπέρα εἰς ἀφεντιάς σας», καταβιβάζουν τὸ μανδύλῳ ἐπὶ τῶν ὄμων καὶ ἀναλαμβάνει ἢ ὡς ἔβενος μάρση ἢ ἡ κασιανὴ καὶ σατανιώτερα ἢ ὀλόξανθη κόμη των, καὶ σπινθηροβολοῦν γλευκτάτα οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοί, οἱ ἐμνηρχόντες φροσιγρωμίας ὄραίας, προδιδοῦσας σνήχρα τὴν ἀρχαίαν ἰταλικὴν καταγωγὴν. Ἐξ αὐτῶν πολλὰ εἶνε ὑφάντριαι καὶ ἀκολοθοῦνται ὑπὲρ παιδὸς ἢ ὑπὲρ γραιάς, τῆς μητρὸς ἢ τοῦ ἀδελφοῦ, κρατοῦντος τὸ ἀντὶ τοῦ ἐργαλιοῦ μὲ τὸ **διασίδι**, κύλινδρον ὑφάσματος ὀγκώδη, τὸν ὁποῖον φέρουν εἰς τὸν πελάτην πραγματευτήν. Αὐτὸς τότε τὸ ἐκτιλίσει, τὸ μετρή, καὶ

ἐκτός τοῦ γρέματος, τὸ ὅποσον ἔχει δώσει γιὰ γάδι καὶ στήμονι, πληρώνει εἰς τὴν ὑφάντρια τόσον τὸν πῆχυν, ἀναλόγως τῆς ποιότητος τοῦ διασιδιοῦ, τόσα μὲν διὰ τὸ κρουστὸν δίμιτον καὶ τὸ διπλάσι τὸ μπλάβο ἢ ἀσπρο, προσορισμένον νὰ μεταβληθῇ ὑπὸ τοῦ βαφέως εἰς μαῦρον, μπαροντί, ἀπὸ τὸ ὅποσον οἱ χωρικοὶ κάμουν τὰ κυριακάτικα των, ὀλιγώτερον δὲ διὰ τὸν πολὺχρωμον πολὺχρωμον ἀκόμη μανδράν, καλὸν διὰ θερινὰς ἐνδυμασίας, καὶ ὀλιγώτερον διὰ τὰ γανὰ μανδύλια μὲ χρωματιστὴν σῆγιαν. Ἡ ἐργασία τότε σνμπληρώνει τὰς προμηθείας τῆς, σνμψηφίζει ὅσα ἔχει πάρε προκαταβολικῶς, καὶ λαμβάνει τὸ ὑπόλοιπον τῶν χρημάτων, τὰ ὅποια εἰς ἄλλα ἐμπορικὰ θὰ ἐξοδεύσῃ· διότι ἡ νεαρὰ ὑφάντρια τοῦ Μακρόνου Κανονιοῦ ἢ τοῦ Ἄγριοῦ, οὔτε γιὰ φρομὶ θὰ φροντίσῃ ὡσεπιπολὺ, οὔτε γιὰ ἄλατι. Ἐχει εὐτιχῶς τὸν πατέρα τῆς ἢ τὸν ἀδελφόν τῆς ψαγᾶν ἢ μαραγκόν, μαειλάρον ἢ κτίστην, ὁ ὁποῖος διατρέφει μὲ τὸν ἰδρωτὰ τὸν τὴν πολυμελῆ οἰκογένειαν. Αὐτὴ μὲ τὸν ἰδρωτὰ τὴν ἰδικὸν τῆς φροντίζει νὰ κάμῃ μόνον τὴν προῖκα τῆς καὶ τὰ λουὰ τῆς. Ἄλλὰ καὶ πόσαι δυναρχεῖς οἰκογένειαι, ὄφρα καὶ καὶ ἔρημοι, δὲν κρέμονται ἀπὸ τὰς ἀβρὰς καὶ μικρὰς χεῖρας τῆς φρονίμου κόρης, τῆς χειροζομένης τὴν σάιαν καὶ τὰ **ποδαρικά** τοῦ ἐργαλιοῦ ὄλην τὴν ἡμέραν, χωρὶς οὔτε σνμψῆν νὰ σνήχεται ἀπὸ τὸ ξύλινόν του κάθισμα, ἐν ᾧ πλησίον τῆς κοιμῆται γραιὰ θεία ἢ ἀδελφῇ μικρὰ τῆς βάζει μασούρια μὲ τὴν ἀνέμην, ἀπέναντι τοῦ μικροῦ ἰσογείου παρᾶθρον, ὅπου ἔχει ἀπλώσει ἐν ξέθωρον παραπέτασμα, διὰ

Κώστας. Ὅσο συλλογίζουμαι πως τὴ Δευτέρα θὰ φύγω . . .

Πέτρος. Σ' ἔρχεται νὰ κλάψης ἔ ; Ἐβάντι τοὺς κρουνοὺς τῶν δακρῶν !

Γεωργιάδης. Χμ ! Τί ξέρεις ; Μπορεῖ νὰ χάσης τὸ βαπόρι !

Ἐλένη. Μὰ οἱ γονεῖς του . . . τὸν προσμένουν

Γεωργιάδης. Οἱ γονεῖς του . . . ἄς πάρουν τὸν κόπο νάρτουν ἐδῶ. Νὰ σὰς πῶ, ἀποθύμησα πολὺ τὸ γέρο-Ἰωαννίδη. Γιὰ τὴ μητέρα σου . . . δέ σε λέγω, εἶναι πρώτη ἐξαδέλφη τῆς μακαρίτισσας, μὰ μὲ τὸ μπαμπά σου ἤμαστε παλιοὶ φίλοι. Θὰ τοῦ γράψω αὔριο νὰ κοπιήσῃ στὴν Πρίγκηπο γιὰ κανένα μῆνα . . . Μετὰ ἕνα μῆνα ἢ ζεστὴ μετριάζεται στὴν Αἴγυπτο καὶ γίνεται πιὸ ὑποφερτὴ γιὰ τοὺς σννειθισμένους μὲ τὸ κλίμα τῆς Πόλης. Τί λὲς Ἐλενούλα ; Ἐπειτα μὲ τρομάξ' ἢ ἰδέα ποῦ θὰ μείνω ἐδῶ ὀλομόναχος τώρα, ποῦ θὰ φύγ' ἢ Θάλεια.

Δνὶς Νετροπ. Τοσοῦτῳ μᾶλλον, καθόσον καὶ ἐγὼ αὐτὴ ἐδυσανασχέτουν ἐπὶ τῇ ἰδέα τῆς διαμονῆς μου ἐν τῇ οἰκίᾳ μεθ' ἑνὸς μόνου ἀνδρός !

Γεωργιάδης. (σιγά). Νὰ χαθῆς !

Πέτρος. (σιγά). Δὲν τῆς φτάνει ἕνας !

νά προφυλάσσεται από τὰ διάφορα βλέμματα τῶν διαβατῶν... Ἀπὴ βέβαια οὔτε πέτσις ἀμερικάνικο παπὶ θὰ φωνίσῃ, οὔτε μαγιαπολάμια, οὔτε δάρες ἀκριβές, οὔτε μεταξωτά, οὔτε μέλα' ἀλλὰ θὰ δέσῃ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ μανδυλιοῦ τῆς ὡς φιλάργυρος τὰ λεπτά τοῦ ἐμπόρου, καὶ θὰ φύγῃ εὐχομένη εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὸν Ἄγον Διονύσιον νὰ μὴ τελειώσουν πρὶν τελειώσῃ τὸ νέον διασίδι ποῦ θὰ βάλῃ αὐρίον. — Τῆς ἐγγυροῦν ταύτης βιομηχανίας ἡ ποικίλη συναλλαγὴ γίνεται πάντοτε τὸ ἐστέρας, τὰ δὲ ἐμπορικά, τὰ ὅποια καὶ μεταξὺ τῶν πλουσιωτέρων πελατιδῶν τῶν ἀριθμοῦν πολλὰς ἐσπεριάζας, μένουσι ἀνοικτὰ ἕως ἀργά, κ' ἐπὶ τῆς Πλατείας Ῥούργας ἡ κίνησις τῶν μανδυλιῶν, παρατηρεῖται ζωηρά, μάλιστα διὰν πλησιάζουν ἑσθαί. Ἀπόψε ἐνεκα τῆς καιροκαρίας, — ὁ ἀῖρος εἶχε κοπάσει, ἀλλ' ἦσαν βρεγμένα τὰ λιθόστρωτα καὶ ψυχρὰ ἡ ἀτμόσφαιρα, — ἡ κίνησις ἐγίνετο ὑπὸ τὰς στοάς. Ὁ Τόνης ἐπροχωροῦσε μὲ τὸ ταχὺ του βῆμα, ἐξετάζων τοὺς ὁμίλους τῶν γυναικῶν καὶ προσέχων μακρόθεν ἅπου διέκρινε κανὲν αὐθαδὲς καλεῖνο στίζον, ὡς παρόκαιρος νεωτερισμὸς καὶ ὡς ὑποδήλωσις τοῦ μέλλοντος τὴν μοτοριάν τῶν μαύρων παλαιῶν μανδυλιῶν προσέχε μὴπως ἤθελε συναρτῆσαι τὴν Μαργαρίταν, διότι καὶ αὐτὴ, ἐπομένη εἰς τὴν λαϊκὴν συνθήειαν καὶ μὴ ἔχουσα ἡμεριῶν συνοδόν, τὸ ἐστέρας ἐπεσκέπτετο τὴν ἀγορὰν συνοδευομένη ἀπὸ τὸ μανδύλι τῆς μᾶμης τῆς καὶ πολλὰκις ἀπὸ τὸ μπερετιόνι τοῦ πάππου ἠς. Ἀπόψε ὅμως, μετὰ τὰς οἰκογενειακὰς ἀνωμαλίας,

αἱ ὁποῖα εἶχαν προκαλέσει τὸ γραμματάκι ἐκεῖνο, δὲν ἦτο πλὴ πιθανόν οἱ θὰ ἐξήρχετο. Ἀλλὰ τῶν ἐραστῶν αἱ ἐπιθυμίες εἶνε κάποτε παρόλογοι...

Εἰς τὴν οἰκίαν του, ἡ ἐκλογικὴ κίνησις ἀρχετὰ ζωηρά. Οἱ ἐπιστρέφοντες ἀπὸ τοῦ Λομπάρδου, ἐνεθρυμῶντο πᾶνῆλθον ὀλίγον καὶ νὰ χωρετήσουν τὴν Τοκαδέλον. Ἡ οἰκία ἦτο εἰς μέρος κεντρικόν, διαβατικόν, καὶ πολλοὶ ἐπήγαναι χωρὶς νὰ ἔχουν κίνησι διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον. Ἔως οὐ ἀνείλθ' ἐξῆ τῆς μικρᾶς πλατείας τῆς εἰσόδου εἰς τὴν αἰθουσαν, σιαμιτῶν τὸν ἕνα καὶ σιαμιτῶν μὲ τὸν ἄλλον, ὁ Τόνης ἔκαμε μισὴν ὥραν. Εἰς τὴν μεγάλῃν αἰθουσαν ὁ πατὴρ του, ἡ μήτηρ του καὶ ἡ Κεβὴ του, ἐδέχοντο τοὺς ἐκλογεῖς μὲ χειραφίαις, μειδιάματα καὶ φιλοφρονήσεις. Ἄνωθεν, ἀπὸ τὴν καγκελιότην γαλερίαν, ἡ ὁποία περιέθετε τὴν αἰθουσαν αὐτήν, ἐδεῖατο τὸ πλῆθος ἡ Κίτη μὲ μερικὰς φίλας τῆς ὁμηλικούς καὶ μίαν ὑπερήγοριαν. Ὡς ἐκ τούτου πολλῶν ἐκλογέων τὰ ὄμματα, καὶ μάλιστα ὀπαδῶν μὴ ἐχόντων ἀκόμη ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας ψῆφον, ἦσαν ἐστραμμένα πρὸς τὰ ἐπάνω, πρὸς τὴν ἄωρον καλλονήν, τῆς ὁποίας προσεπάθον νὰ διακρίνουν διὰ τῶν κερῶν τῶν κυκλιδῶν τὰς περιφρήτους κνήμας, ποὺ πλησίον τῶν δύο λαμπτήρων, τῶν ἀναμμένων εἰς τὸ ἔφος ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ μεγαλοτραπέζου σολυφῶτον.

Αἱ συζητήσεις καὶ αἱ ἐπιθυμίες ἦσαν πολλαί, τὰ κρησφύλληματα ὅμως ὀλίγα. Διότι ἐδῶ δὲν ἦτο νυφίος τὸ ἐκλογικὸν πρακτοεῖον τοῦ Τοκαδέλου. Ὅλη ἡ ἐνέργεια ἡ πρὸς τὴν ἀγορὰν καὶ τεχνικὴ ἐγίνετο εἰς τὸ σαλόνι τοῦ Λομπάρδου, ἅπου τὰς περισεύσεως ὥρας παρευρίσκειτο καὶ ὁ Τοκαδέλος· καὶ δὲν ἐγίνετο ὑπὲρ τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ ὑποψηφίου, ἀλλ' ὑπὲρ ὁλοκλήρου τῆς πεντάδας, τῆς ὁποίας ὁ Λομπάρδος ἦτο ὁ ἀρχηγός. Οἱ στυλοποῆφοι λοιπὸν, σχεδὸν ὅλοι, μὴ διαδύοντες ἴδια ἐκλογικὰ κεφάλαια, ἀλλ' ἐπιβαλλόμενοι ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ, ἐθεωροῦντο ὡς τόσα ἐξαρτήματα, μέλη ἀπλᾶ διενθυρόμενα ὑπὸ τῆς κεφαλῆς του. Ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Λομπάρδου ἦσαν οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ λαοῦ, ἄνευ αὐτῆς οἱ ἀποδιοπομπαῖοι τρωγοί. Ὁ Τοκαδέλος, ὁ ὁποῖος ἐν σιγμῇ ὑπεροφροσύνης ἀρχοτικῆς εἶχε ἀπολαύσει τὴν ἀρχηγίαν του καὶ εἴσθησε εἰς αἶσθημα ὄλων γάλην ὀφθαλμῶν, ἐδιδάχθη διὰ χερμάρον μαύρον, ὅτι ὑπὸ τῆς ἐπιπολής ἐπιτροπῆς ἦτο μόνος του ἐν μηδενικῶν μεγάλων. Αὐτὴν τὴν φωνὴν ὅμως ποῦ τὸ μηδενικὸν ἠκολούθει τὴν μονάδα τοῦ Λομπάρδου, θὰ ἐσώζετο μεθ' ὅλον τοῦ σηματοῦ ἀριθμοῦ ποῖος ἐξεντελισμὸς καὶ ποῖα ταπεινότης εἰς τὴν οἰκίαν αὐτήν!..

Τοιαῦτα ἐσκέπτετο ὡς πάντοτε καὶ τότε ὁ Τόνης, περιφερόμενος ἀπὸ τὰς αἰθούσας τὰς ἀνθρωποβριθεῖς, σφιγγὼν χεῖρας καὶ μειδιῶν κατὰ προσοπτῶν, ἀλλ' αἰσθανόμενος ἅψ ἰαν εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τὴν βαρυνμένην ἐκ τῶν ἀποπνοῶν τοῦ οἴνου καὶ τῶν σκόρδων, καὶ εἰς τὴν προσπέλασον τῶν ἀρχείων ἐκείνων ἐνθυροδέμων μὲ τὰς ἀντιόσας φωνητικὰς κόμους τὰς μελιανάς... Τι πνοὴ ἔφερε τὸ ρεῦμα ἐκεῖνο τὸ ἀκάθαρτον, τὸ βρωμερὸν, ἐντὸς τῶν λαμπρῶν αἰθουσῶν, μὲ τὰς παλαιόθεν χρυσομέναις παρασιτάδας τῶν θυρῶν, μὲ τὰ λεπτὰ ἐπιπλα μὲ τὰς καλλιτεχνικὰς εἰκόνας μεταξὺ τῶν ὑπερμεγέθων κατόπτρων, μὲ τὰ στίλβοντα δάπεδα;... Ἦτο δημοκρατικὸς ὁ νέος, φιλελεύθερος, λοιπαρδιανός, μὲ ὄλην τὴν ἐλικρινεῖαν, ἀγαπῶν ὄχι τὸν Λομπάρδον ἀλλὰ τὸν λαόν, ὅπως ἔλεγε συχνὰ πρὸς τὸν πατέρα του. Ἀλλὰ τὴν κομφοδίαν ἐκείνην δὲν τὴν ἐχῶνε, διότι οὔτε καὶ τὸν λόγον τῆς εὐνοίας. Πρὸς τὴν ἡ βεβήλωσις τοῦ οἰκογενειακοῦ ἀσύλου, τοῦ ἱεροῦ; Πρὸς τὴν οὐνοχρηστικὸν ἐκεῖνος μετὰ τῶν ἀγορῶν, ἡ οἰκειότης πρὸς γανλοβίους, ἡ θλίψις κακούργων πολλὰκις χειρῶν; Τι εἶδος ἐργασίας καὶ ἰδιοτέλεια ἔπρεπε νὰ εἶνε ἡ ἀνεχομένη, ὄχι βέβαια πρὸς διόρθωσιν τῶν κακῶν, τοιαύτας ὑποκομιὰς καὶ ἐξεντελισμούς; Τι γλώσσα ἦτο ἐκείνη, τὴν ὅποιαν ὁμίλει πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς ὁ πατὴρ του;... Ἄ, νὰ καὶ ἡ μήτηρ του ἐκεῖ, καὶ ἡ ἀδελφὴ του ἡ μεγάλη, μειδιῶσα καὶ φιλοφρονησάσα τὸ

πρὸ αὐτῶν παρελαῖνον πλῆθος. Πῶς εἶχαν γυρίσει τὰ μυαλὰ τῶν πτωχῶν αὐτῶν γυναικῶν, ὥστε νὰ νομίζον ὡς ἐνρίστην εὐτυχίαν τὸ νὰ τιμηθῇ ὁ οὐζυγὸς καὶ ὁ πατὴρ διὰ τῆς φήφου τοῦ σφραγετοῦ ἐκείνου! Καὶ ὁ νέος ἐσκέπτετο αὐτὰ, ἐνῶ εἰς τὸ πρόσωπόν του ἔλαμπε μειδιάμα, καὶ ἐφαίνετο εἴρους πρὸς ὄλους καὶ κατευχαστημένος!... Δι' αὐτὸ δὲν τῷ ἐμίρησεν ὁ πατὴρ του νὰ πᾶν σὶτὸ σπῆτι ἀμπονόρα; Μὲ τί ἰσχὺν νάνταχθῇ αὐτὸς μόνον εἰς τὴν γενικὴν ὑποκομιάν; Εἰς ποῖον καὶ μὲ τί θάρρος νάνακουσῶν τὰς σκέψεις του; Ποῖος θὰ τὸν ἤκουεν ἐκεῖ χωρὶς νὰ τὸν οἶκ' εἶρη; Μήπως αὐτὸς ὁ πατὴρ του, δι' αὐτὰς του τὰς ιδέας ἀκριβῶς, δὲν ἦτο ἀτελειωμένος πλέον καὶ δὲν τὸν εἶπε τόσες φορὰς μονολό γιὰ δέουμο; Ἡ μήπως θὰ τὸν ἐνόει ἡ Μαργαρίτα ἡ ἀπλή, ἡ λαϊκὴ Μαργαρίτα, ἂν ποτὲ τῇ ὁμίλει;

Τὴν νύκτα ἐκείνην δὲν ἐκοιμήθη σχεδὸν διόλου. Ἄσπρὰ κατακλήθει μὲ βομβοῦσαν ἐκ τοῦ ἐσπερινοῦ θυροῦ τὴν κεφαλήν, ἔστρεψε μὲ ταχύτητα τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας, ἐφ' ὧν εἶχε ἀνάγκη νὰ σκεπθῇ καὶ νάποφασίσῃ. Ἐντὸς τοῦ σκοτίους τοῦ δωματίου, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου διεγράφοντο ἀμυδρῶς φωτεινὰ τὰ τετράγωνα τῶν δύο παραθύρων, τοῦ λογιμοῦ του τὰ ἰνδάλματα προσελάμβαναν ὄψεις φωσφορώδεις, ἀλληλοδιωκόμενα, ἀπίπτοια, ἐξαφανιζόμενα, ἀναγεννώμενα. Ἡ μακρὰ αὐτὴ παρῆλασις σινεσοῦσε τὸ αἷμα εἰς τὴν κεφαλήν καὶ ἔκαμε τὰς μὴνηγὰς του νὰ κιντοῦν ὡς σφῆραι, Ἐσχεδιάζετο προσπᾶντον τὴν σνομιλίαν, τὴν ὁποῖαν θὰ ἔκαμινεν αὐρίον μετὰ τοῦ Γιακουμάκη Στέφα. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο θλίγον σοβαρόν. Ἐπρεπε νὰ σπεύσῃ αὐτὸς νὰ τὸν εὖρη, διὰ τὴν ἐνδοκλήν τὰς ἐξηγήσεις, τὰς ὁποίας θὰ ἐδίδοιζεν ἴσως ἐκεῖνος νὰ δώσῃ μόνος του. Αἱ λεπτομέρειαι τῷ ἤρχοντο ἐπιμόνος, καὶ ἀνέλαττε τὴν φροισγωμίαν τοῦ γέροντος εἰς ἐκάστην του φράσιν, τῆς ὁποίας προσδιώριζε κατὰ τὸν καὶ τὸν χρωματισμόν. Ἄ, θὰ τὸν ἐνδοιοῖαζε, θὰ τὸν ἐθάμβουε, θὰ τὸν κατέπλητεν, ἦτο βέβαιος... Ἀλλ' ὁ πατὴρ του; Πῶς θὰ διετίθετο πρὸς τὴν ἀπόφασίν του αὐτήν; Κακά, ποὺ κακά, τὸ ἤξευρε. Θὰ ἦτο ἀμετάπειτος, θὰ συνέβαιναν μεταξὺ τῶν σιγητῶν...

(Ἀκολουθεῖ).

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

Α Ε Ρ Θ Λ Ο Γ Β Μ Α Τ Α

Ἄλλοι καιροί, ἄλλαι ἀντιλήψεις.

Δυὸ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, — δυὸ Ρωμοῖ, — ἐφιλονεῖσαν διὰ κάποιον ζήτημα τοῦ «φιλότητος»... Ἐξάρσα ἡ λογαμαχία τῶν ἐτραγῶνθη, τὰ πρᾶγματα ἐσοβαρεύθησαν, οἱ πρὸ πάντες λεπτοὶν συζητησῶντες μὲ ἡρεμίαν, εὐρέθησαν σπὸ ποδάρι, ἄγριοι, ἀπειλητικοί, μὲ μαλλιά σηκωμένα, ὥσάν νὰ τοὺς εἶχε περιλούσῃ κανὲν ἰσχυρὸν ἤλεκτρικὸν ρεῦμα, ἔπειμα νὰ ἀλλήλοσπαρχοῦν: — Βρέ!... ἐσώναζεν ὁ ἕνας. Ἐέρεις τί πρᾶμα εἶμ' ἐγώ;... Τὸ ξέρεις, βρέ;... Ὁ ἄλλος τοῦ ἀπήντησεν εἰρωνικῶς: — Ὅχι, πᾶλλυκαρᾶ μου!... Μὰ δὲ μοῦ τὸ λές, κομμάτι;... —... Ἐγὼ βρέ, ἐβρυχθῆθ, εἶμαι... περὶ ἄτιμος ἀπὸ σένα!... —!!!

Πόσον χαρακτηριστικὴ τῆς διαφορετικῆς ἀντιλήψεως ποῦ ἐπικρατεῖ μεταξύ ἐνὸς ἀνθρώπου ἀνεπτυγμένου καὶ ἐνὸς ἀγραμμάτου, καὶ πόσον ὀλοτικὴ τῆς μεταβολῆς τῶν καιρῶν εἶναι αὐτὴ ἡ ἀπάντησις! Οἱ ἰππῶται τοῦ μεσαιῶνος ἐφρονέοντο ὡς σκύλοι εἰς μόνην τὴν ὑπόνοιαν ὅτι τοῖς προσέβαλον τὴν τιμὴν των, εἴτε μὲ ἔργα, εἴτε μὲ πράξεις.

Τοῖς ἐφθαναν δυὸ ὑπαινιγμοὶ πρὸς τὴν ὑπόληψίν των διὰ νὰ ρίψουν τὸ χειρόκτιον εἰς τὸν ἀυθάδη ὑβριστὴν καὶ τοῦ ὄρισον τὴν ὄραν ὅπου θὰ συνιγρῶντο εἰς τὸ ἱστορικὸν δάσος τῆς Βουλώνης, ὑπὸ τοὺς αὐστέρους καὶ μετρημένους ἤγους τοῦ ὄρολογίου τοῦ Ἄγ. Σουλτικίου. Τουλάχιστον ἔτσι λέγουσι οἱ Γάλλοι μυθιστοριογράφοι.

Σήμερον ὅμως, εἴτε διότι οἱ ἄνθρωποι, — οἱ περισσότεροι ἐννοεῖται — δὲν εἶναι πλέον τόσον ἀνεπτυγμένοι, εἴτε διότι δὲν διαθέτουν τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν διὰ νὰ ρίπτουν τὰ γάντια των, (πιθανόν μάλιστα καὶ νὰ μὴν ἔχουν), καὶ νὰ διασπαθίζονται ὑπὸ τὰς σκισταῖνας σκιὰς τῶν δασῶν καὶ τοὺς βαρεῖς ἤγους τῶν ἱστορικῶν ὄρολογίων μὲ τὸν τάδε ἢ τάδε χρυσοφορμένον ἰππότην, ἀφήνον αὐτὴν τὴν εὐχάριστον (!) ἀσχηλίαν εἰς τοὺς εὐτυχεῖς ἐκείνους ὑνιγτοὺς ποῦ εἶναι εἰς θέσιν νὰ διαθέσουν ἀμρότερα.

Καὶ ἔτσι τὸ σχετικὸν πρωτόκολλον τῆς μονομαχίας κινδυνεύει νὰ ἀντικατασταθῇ ἀπὸ τὴν ἐπίσημον, ὡς θεῖα ἀποκάλυψις, δὴλῶσιν τοῦ Ρωμοῦ μας:

— Ἐγὼ, βρέ, εἶμαι... περὶ ἄτιμος ἀπὸ σένα!...

Δάμπρος Γεωργίτης.

ΟΛΙΓΟΣΤΙΧΑ

Ἡ μερὶς ἐκείνη τοῦ τουρκικοῦ τύπου, ἦτις εἶαζεν ὡς ὄρον εἰς τὸ πρόγραμμά της τὴν καθόρθωσιν παντὸς Ἑλληνικοῦ καὶ τὸν ἐξορθισμόν τοῦ ὄχλου ἐναντίον μας, προσφέρεται κακὰς ἐπιρροίας εἰς τὴν Πατριδα. Σχεδὸν σνισιτᾶ τὸν διωγμὸν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τοῦ πλέον πολιτισμένου στοιχείου τῆς χώρας ταύτης, τὴν ταπεινώσιν του, τὸν ἐξεντελισμὸν του, διότι νομίζει διὰ τὸ μέσον τούτου ὅτι θὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ κύψῃ τὸν αἰχῆνα, νὰ ἀλλάξῃ φρονήματα καὶ ἴσως καὶ τὰ ὀνόματά του νὰ μετασέψῃ εἰς Μεχμετ καὶ Χουσεῖν. Ἀλλ' αὐτὸ θὰ πῆ μοῖρα, θὰ πῆ ἀκρισία. Ἡ βία κάθε λαὸν ἠμπορεῖ νὰ τρομάξῃ καὶ ὁ διωγμὸς νὰ ταπεινώσῃ, τὸν Ἑλληνικὸν ὅμως οὐδέποτε. Ὁ Ἕλληνας εἶνε ὑπερήφανος καὶ γνωρίζει πολὺ καλὰ τὴν ἀκαταγόνιστον δόνησιν του, γνωρίζει ἐπίσης καὶ τὴν ἐπεροχὴν του σχετικῶς πρὸς τοὺς Τούρκους, Βουλγάρους κ. λ., ὡστε οἱ Τούρκοι συνάδελφοι ἂν πρᾶγματι εἶναι πατριῶται — μερῶν τοῦδε δὲν μὲς ἀπέδειξαν τοῦτο — καλὸν εἶναι πρὸς τὸ καλὸν τῆς πατρίδος νὰ ἀλλάξουν πολιτείαν. Ἐκεῖνοι ἔχουν περισσότερον ἀνάγκη ἡμῶν, παρὰ ἡμεῖς ἐκείνων. Τοῦτο ἐὰν δὲν τὸ ἔξορον θὰ πῆ ὅτι δὲν ἔξορον τίποτε. — Ἡ οἰκονομικὴ καχεξία τῆς ἀγορᾶς μας ἐφθασεν εἰς τὸ μὴ προσωτέρο. Σχεδὸν οὐδέμια ἐμπορικὴ πρᾶξις. Καὶ ἀπὸ μέρους τῶν ἀγορῶν — τοῦτο εἶνε τὸ ἀπελευτικὸν — δὲν λαμβάνεται καμμίαν πρῶνοια. Ἡ μετέωρος πολιτικὴ κατάστασις ἀφει πᾶσαν ἐμπιστοσύνην τῶν ξένων κεφαλαιοῦχων καὶ εἶνε γνωστὸν ὅτι ἄνευ τοῦ ξένου χρήματος οὐδὲν δυνάμεθα νὰ πράξομεν. Ἐὰν δὲν ἀποκηθῶμεν τὴν ἀπολεσθεῖσαν πίστιν θὰ ἐπέλθῃ τυχρῶς ἡ παντελής καταστροφὴ τῆς ἀγορᾶς μας. — Μερικοὶ μᾶς ἔκαμαν τὴν παρατήρησιν διὰ τὸ διηγήσειον

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ.

Ὅλοι, ΓΙΑΝΝΗΣ.

Γιάννης. (δίνοντας στὸ Νίκο τὸ χαροφ. τοῦ Κώστα). Κύριε Νίκο, αὐτὸ τὸ βρῆκα ἐκεῖ κάτου στὸ μπάγκο.

Θάλεια. Ἄ! εἶναι τὸ χαροφυλάκιο τοῦ Κώστα.

Νίκος. (δίνει τὸ χαροφ. στὸν Κώστα). Ὅριστε, κ. Κουμπάρε!

Κα Νικοπούλου. Κουμπάρος;

Νίκος. Τὸ ὑποσχέθηκα στὰ εὔκαιρα, χωρὶς νὰ ξέρω οὔτε τὴ νύφη!

Πέτρος. Μπᾶ! Τὴν ἤξερα ἐγώ! (στὴν Ἐλένη) Εἴστε μάρτυρας, δεσποινίς! Ὅριστε;

Κώστας. (πέροντας τὸ χαροφυλάκιο, στὴν Ἐλένη). Εἶσαι μάρτυρας;

Ἐλένη. (Τὸν κοιτάζει στὰ μάτια). Ναί.

Κώστας. (τῆς δίνει τὸ χαροφ.) Κι' αὐτό; Εἶναι δικό σου...

Ἀπριλῆς 1909.

ἐξείρο τὸ ἀφορῶν τὸν διορισμὸν τοῦ κ. Παντερομαλῆ ὡς παρόδρου δικαστοῦ εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ μακαριτοῦ Λεοτοῦνη καὶ τὸ δημοσιεύθεν εἰς τὸν προηγούμενον ἀριθμὸν τοῦ «Ἐπικαίρου», Ἐδικαίωσαν τὴν πράξιν τοῦ κ. Παγανέλη καὶ ἐμέμφθησαν ἡμᾶς καὶ τοὺς δικηγόρους ἐκείνους, οἵτινες ἐθεώρησαν ἑαυτοὺς ὡς περιφρονηθέντας. Εἰς τοῦτο τίποτε δὲν ἔχομεν νὰ προσθέσωμεν ἄλλο παρὰ τὸ ὅτι ἐμένομεν εἰς τὴν πρώτην μας γράμμην.

— Εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον θὰ δημοσιεύσωμεν τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διαγωνισμοῦ πρὸς ἀλλαγὴν τοῦ τίτλου τοῦ «Ἐπικαίρου», Μέχρι τῆς 15ης Ἰουνίου μᾶς ἐστάλησαν τριακόσαιο ἐπιστολαὶ σχετικαὶ πρὸς τὸν διαγωνισμόν.

— Ποῦτο ἡ ἐκτίπσις καλλιτεχνικωτάτη τῆς πρὸ πολλοῦ ἀγγελεύσεως συλλογῆς λυρικών καὶ σαινεικῶν ποιημάτων τοῦ γνωστοῦ ποιητοῦ καὶ συνθεγᾶτον μας κ. Φ. Στεφανίδου μετὰ τὸν ὠραῖον τίτλον **Χρυσάνθεμα**. Πιστεύομεν ὅτι ὁ κομρὸς τόμος καὶ τὸ συναρπαστικὸν τοῦ περιεχομένου θάπροκαλέσῃ πολλῶν τὸ ἐνδιαφέρον.

— Εἰς τὸ Μέγα Ρεῦμα παρεστάθησαν τὸ παρελθὸν Σάββατον οἱ ἄτιμοι τοῦ Ροβέια. Κόσμος πολὺς προσῆλθεν εἰς τὴν κομπήν λέσχην καὶ οἱ ἠθοποιοί, ἀπὸ πάντων ὁ εὐέλπις καλλιτέρης κ. Θωμᾶς Σαράφογλου, ἐχειροκροτήθησαν ἐπανεπιλημμένως.

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένετο ἡ οἰκογενειακὴ ἐκδρομὴ τῆς κοινότητος Κουσοκοντιζουκίων. Ἐξέδραμον μέχρι Καραβάζων διὰ τοῦ ἀεροπλοίου καὶ ἀπεβίβασθησαν εἰς Βεϊκόζ. Εὐθυμία ἀδιάπλωτος μέχρι ἐσπέρας. Οἱ κ. κ. ἐπίτροποι τῆς κοινότητος, ἰδίᾳ ὁ πρόεδρος κ. Μανουλάκης Λεϊλεμίδης, ἦσαν περιποιητικώτατοι πρὸς τοὺς προσκεκλημένους. Αἱ ἐκτιπώσεις τῶν ἐκδρομιῶντων εἶνε ἄριστα ἐπὶ πᾶσαν ἔποιν.

— Παραλαμβάνομεν ἐκ τῆς «Τανίν». Ἡ Τουρκικὴ κυβέροντος οὐκ ἐπιτεταται, μετὰ τὴν ἀνάκλησιν τῶν εὐρωπαϊκῶν στρατευμάτων ἐκ Κορήης νὰ κηρύξῃ εἰς τὴν νῆσον τὸν στρατιωτικὸν νόμον.

— Ἐξεδόθη καὶ τὸ τέταρτον φυλλάδιον τοῦ περιουσιολογικοῦ ἔργου τοῦ Λέοντος Δένις **Τὰ μετὰ θάνατον, κατὰ μετάφρασιν τοῦ γνωστοῦ λογιῶν καὶ μουσολογῶν κ. Κ. Μπέλλα**. Ἡ ζήτησις τοῦ ἔργου τοῦτου ἀξάνει ἡμέραν τῆ ἡμέραν.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑΤΑ

Ἐρώτησις ἀρ. 37.

Ποία νηρηὶς φέρει ὄνομα πόλεως τῆς Τουρκίας;

Ρωμὸς τοῦ Σουρῆ.

Τονόγριφος ἀρ. 38.

Εἴμ' ἓνα δένδρον ἄγνωστον εἰς τὰ δικά μας μέρη·
στὸν κόσμον τοῦτο βρῖσκεται κ' ἄλλο δικό μου ταῖρι,
πλὴν ὅμως ἂν θελήσης τὸν τόνον νὰ κινήσης
μὰ θάλασσα γνωστὴ σου, λυτὰ μου θ' ἀπαντήσης.

Ρωμὸς τοῦ Σουρῆ.

Σταυρόλεξον ἀρ. 32.

αα	αα
υν	δζ
αγ ρα	αθ γα
αβ αξ	μα λα
αγ αν	ασ μα
αγ νη	ρη μα
γμ	μμ
αα	αα

Ἀνάμιξις συλλαβῶν ἀρ. 33.

Ἀμαρτίαι γονέων παιδεύουσι τέκνα.

Λῦται: Ἀναστασία Α. (ἀρ. 32, 33), Ν. Π. Ρ. Βόσπορος (ἀρ. 32, 33), Θ. Π. Ρ. Βόσπορος (ἀρ. 32, 33), Κοῦκος (ἀρ. 33), Οὐδεὶς οὐδεμία μηδὲν (ἀρ. 32, 33), Α. Λοδόπουλος (ἀρ. 32, 33), Κ. Α. (ἀρ. 33), Τρουβαδοῦρος (ἀρ. 32, 33). **Πατριώτης.**

ΑΣΤΕΙΑ

Ἀγάκης. — Τι καθαρὸς ἀέρας πού εἶναι ὁ ἀέρας τῶν ἐξοχῶν.

Ἀγαθόπουλος. — Βέβαια φίλε μου. Κι' ἀπορῶ τί μᾶς καταλαμβάνει καὶ δὲν κτίζομεν τὰς πόλεις εἰς τὰς ἐξοχάς.

Κυρία τις τείνουσα τὴν χεῖρα ὅπως ἐλεῖση παρατυχόντα τυφλόν, εἶπεν εἰς αὐτόν. Μολονότι διαβάξω συχνά εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι οἱ περισσότεροι τῶν ἐπαίτων προσποιῶνται τὸν τυφλόν, ἐγὼ πάντοτε κάμνω μικρὰς ἐλεημοσύνας. Καὶ ὁ ἐπαίτης ἀπήντησεν ἀφελέστατα: Κ' ἐγώ, κυρία μου, ἂν καὶ διαβάξω τακτικὰ ἐφημερίδας ποτὲ δὲν δίδω προσοχὴν εἰς τὸ περιεχόμενόν τους.

Ἐπαίτης τις ἐκ τῶν πολλῶν τοῦ Πέραν ἐζήτησε παρὰ τινος διερχομένου κυρίου κάτι διὰ νὰ φάγῃ. Ὁ κύριος συλλαβὸν ὑπονοίας τὸν ὁδήγησεν εἰς γνωστὸν του ἐστιατόριον καὶ διέταξε τὸν ἰδιοκτῆτην νὰ τοῦ δώσῃ ὅτι ἐπιθυμεῖ. Τὴν ἐπομένην ἐζήτησε τὸν λογαριασμὸν ἀπὸ τὸν ξενοδόχον, ὅστις λογαριασμὸς εἶχεν ὡς ἑξῆς:

2 φιάλαι οἴνου	γρ. 4
8 μαστίγες	γρ. 4
1 πακέτο καπνῶ	γρ. 0, 75
	8, 75

— Μὲ σένα δὲν μπορῶ νὰ κάνω χωριό. Ὅταν σοῦ λένε πῶς ἔχεις λάθος θυμώνεις.

— Δὲ θυμῶνω ποτέ, θὰ εὐχαριστηθῶ μάλιστα ἂν μοῦ ὑποδεικνύουν τὰ λάθη μου, ἀλλὰ φταίω ἐγὼ εἴαν δὲν κάνω ποτέ λάθος;

Ἐνεκα πληθώρας ὕλης ἡ ἀλληλογραφία εἰς τὸ ἐπόμενον.

Ἐνεκα ἀσθενείας τοῦ διανομέως μας ἐπῆλθε τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἀταξία τις εἰς τὴν διανομὴν.

Σειρὰ φυλλαδίων τοῦ **ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ** πνευματιστικοῦ ἔργου τοῦ κ. **Κ. Μπέλλα** εὐρίσκονται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ «Ἐπικαίρου».

Εκ τοῦ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ε. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΣΑΣ
Κουρσοῦμ χάν, ἀριθμ. 3.

Στυλογράφοι εὐθηνοὶ καὶ στερεοὶ πρὸς γρ. 10—15—30. Διὰ τὰς ἐπαρχίας 2 γρ. ἐπὶ πλέον.

ΣΠΥΡΟΣ ΘΕΟΧΑΡΗΣ, Γαλατᾶ, Μαχμουδιέ, ἀριθ. 1.